VIRTUÁLNA REALITA BEZ HRANÍC 2012

. . . ak chceš vedieť viac

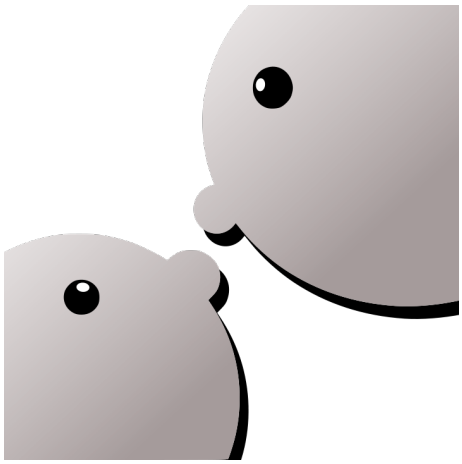

Zborník prác minikonferencie

UNIVERZITA KOMENSKÉHO, BRATISLAVA

Martina Bátorová, Zuzana Haladová, Zuzana Chovancová, Kristína Jánošová, Barbora Kamrlová, Júlia Kučerová, Juraj Romer, Miroslava Valíková, Robert Valík, Peter Vankúš a Ivana Varhaníková

Bratislava, 14.4.2012

Vydavateľstvo:	Knižničné a edičné centrum, Univerzita Komenského, Bratislava
Editor:	Ivana Varhaníková
Obálka:	Ivana Varhaníková
Ilustrácie:	žiaci ZUŠ DK, Bánovce nad Bebravou
Webstránka:	http://sccg.sk/vrbh
ISBN:	978-80-89186-98-3

Obsah

Pár slov na úvod **5**

Program konferencie **6**

Pozvané prednášky **7**
doc. František Kundracik: Mikrovlnka . . . 7
doc. Zbyněk Kubáček: Matematické problémy s dlážkou . . . 7
Tomáš Kovačovský: SMISS . . . 7
Stanislav Griguš: Efekty v televíznom vysielaní . . . 7

Tvorivé dielne **8**
Zuzana Haladová: Rozšírená realita . . . 8
Júlia Kučerová: Blender . . . 8
Kristína Jánošová: Psychológia hrou . . . 8
VIS GRAVIS: Lietanie nad virtuálnou Bratislavou . . . 8
Igor Rjabinin: Spájanie maľby, hudby a informatiky . . . 8
Barbora Kamrlová: Ako z krabičky vyskočila matematika a nie hocijaká . . . 9
doc. Jaroslav Jaroš: Origami . . . 9
Stanislav Griguš: Praktická skúška efektov v televíznom vysielaní . . . 10
Ihrysko: 50 tisíc hier . . . 10

Matematika **11**
1. kategória . . . 11
1. miesto: Timea Majerechová – Kto býva v kalkulačke? . . . 11
2. miesto: Viktória Ela Kusendová a Alica Chudobová – Kto býva v kalkulačke? . 11
3. miesto: Tamara Antalová a Vanesa Ondrušíková – Kto býva v kalkulačke? . . . 11
2. kategória . . . 12
1. miesto: Diana Škerdová – Ako dlho pôjdem, kým prídem do nekonečna? . . . 12
2. miesto: Samuel Petrov a Eliška Jurčíková – Ako Pytagoras trojuholníky stretol. 12
3. miesto: Kamila Kurtišová a Agáta Rizeková – Kto býva v kalkulačke? . . . 14
Ostatné práce v kategórii Matematika . . . 15
Radovan Tuchyňa – Kto býva v kalkulačke? . . . 15
Jasmína Jakalová – Kto býva v kalkulačke? . . . 15
Klára Filová – Kto býva v kalkulačke? . . . 15
Samuel Manina – Koľko je veľa? . . . 16
Nina Kurtišová – Kto býva v kalkulačke? . . . 16

Fyzika **17**
1. kategória . . . 17
1. miesto: Klára Filová a Timea Minaroviechová – Ovečka a vlnová dĺžka . . . 17
2. miesto: Richard Hainc a Martina Jurčíková – Pažravá čierna diera vo vesmíre . 17
3. miesto: Jakub Dobeš a Kamila Súkeníková – Pažravá čierna diera vo vesmíre . . 18
2. kategória . . . 18
1. miesto: Mária Malíková – Narodenie blesku . . . 18
2. miesto: Lukáš Hanko – Keď elektrón stretol elektrónku . . . 21
3. miesto: Samuel Petrov a Eliška Jurčíková – Kyklop a stereoskopické okuliare . . 22
Ostatné práce v kategórii Fyzika . . . 23
Romana Antalová – Ako elektrón stretol elektrónku . . . 23
Samuel Petrov a Eliška Jurčíková – Čo robia dažďové kvapky keď neprší? . . . 23
Bianka Vondrová a Martinka Jurčíková – Ovečka a vlnová dĺžka . . . 24
Kamila Kutišová a Kristína Miklovičová – Včera sa mi snívalo, že som Einstein . . 24
Filip Vlnka – Koľko je hviezd na oblohe? . . . 26
Martina Jurčíková a Bianka Vondrová – Prečo vzduch nemá farbu? . . . 26
Martina Jurčíková, Anna Kroupová a Bianka Vondrová – Včera sa mi snívalo, že som Einstein . . . 27
Jakub Kluvánek a Filip Lukáč-Kuruc – Výlet k zemskému jadru. . . . 28
Jakub Kluvánek a Filip Lukáč-Kuruc – Čo je v čiernej diere . . . 29
Lucia Hederová a Ema Hlaváčová – Čo robia dažďové kvapky keď neprší? . . . 29
Lucia Hederová a Ema Hlaváčová – Narodenie Blesku. . . . 29
Kristína Fantúrová – Narodenie Blesku. . . . 30
Jakubko Dobeš – Ovečka a vlnová dĺžka. . . . 30
Filip Vlnka a Filip Fereje – Včera sa mi snívalo, že som Einstein. . . . 30
Jaroslav Beneš – Keď padá hviezda, mám si niečo želať. Ale kam a prečo padá? . . 32
Sárinka Adamková, Hanka Magová a Verka Štrbavá - O ovečke, ktorá sa učila lyžovať a volala sa Lucia . . . 32
Alexej Mekyš a Max Lagin – Prečo je nebo modré? . . . 33
Tamarka Antalová - Prečo vzduch nemá farbu? . . . 33
Richard Hainc, Jakub Kluvánek a Filip Lukáč-Kuruc - Pažravá čierna diera . . . 33

Informatika **34**
1. kategória . . . 34
1. miesto: Klára Filová – Počítač, ktorý nevedel počítať . . . 34
2. miesto: Samuel Rýdzi – Môj Avatar . . . 34
3. miesto: Vanesa Ondrušíková – Ako vyzerá svet, keď si zakryjem jedno oko? . . . 35
2. kategória . . . 35
1. miesto: Diana Škerdová – Môj Avatar . . . 35
2. miesto: Erik Galušťák a Boris Stránsky – Budem mať ťažšiu hlavu, keď v nej bude plno vedomostí? . . . 36
3. miesto: Jaroslav Beneš – Prečo počítačom prebehujú iba 1 a 0? . . . 36
Ostatné práce v kategórii Informatika . . . 36
Alica Chudobová a Viktória Ela Kusendová – Počítač, ktorý nevedel počítať . . . 36
Richard Hainc – Môj Avatar . . . 37
Radko Tuchyňa, Filipko Fereje a Filip Vlnka – Môj Avatar (môj vysnívaný avatar je úžasný) . . . 37
Lucia Hederová a Ema Hlaváčová – Ako vyzerá svet, keď si zakryjem jedno oko? . 37
Tamara Antalová – Počítač, ktorý nevedel počítať . . . 38

História **39**
1. kategória . . . 39
1. miesto: Jakub Dobeš – Keby som mal ja vybrať 7 nových divov . . . 39
2. miesto: Klára Filová – Moje vysnívané múzeum . . . 39
3. miesto: Vanesa Ondrušíková a Anna Kroupová – Môžem zmeniť svet jedným dotykom? . . . 40
2. kategória . . . 40
1. miesto: Karolína Kiripolská – Moje slovenské divenie sa... . . . 40
2. miesto: Jasmína Jakalová – Poviem vám, prečo mamuty vyhynuli . . . 41
3. miesto: Kristína Fantúrová – Moje vysnívané múzeum . . . 42
Ostatné práce v kategórii História . . . 42
Dominika Zelenáková – Poviem vám, prečo mamuty vyhynuli. . . . 42
Alexej Mekýš – Poviem vám, prečo mamuty vyhynuli . . . 42
Anna Kroupová – Prečo zo siedmich divov sveta ostali len pyramídy? . . . 43
Filip Fereje a Filip Vlnka – Poviem vám, prečo mamuty vyhynuli. . . . 43
Jakub Kluvánek – Prečo zo siedmich divov sveta ostali len pyramídy? . . . 44

Ostatné **45**
1. kategória . . . 45
1. miesto: Jakub Dobeš a Klára Filová – Ako v skutočnosti vyzerala rozprávka Soľ nad zlato? . . . 45
2. kategória . . . 46
1. miesto: Lenka Sirotňáková – Môj deň s Karolínou. . . . 46
2. miesto: Ivana Gondová – Prečo sa leto a zima nikdy nestretnú? . . . 48
3. miesto: Martina Bobová – Svet bez farieb . . . 48
Ostatné práce v kategórii Ostatné . . . 49
Janka Uhrinová – Ako mi lastovička ukázala správnu cestu z Afriky až domov . . . 49
Michaela Konečná – Ako sa naozaj hrá na nervy . . . 50
Agáta Rizeková a Karolína Kiripolská – Ako žijú ryby v zamrznutom jazere? . . . 50
Lucia Sirotňáková – Ako sa rodí kniha? . . . 51
Peter Smerek – Keď pôjdem na výlet na Mars . . . 51
Samuel Manina a Peter Kozáček – Láska nie je len chémia, pretože... . . . 52
Miroslava Jakušová - Viem, že nič neviem . . . 52
Patrícia Hladká - Keď pôjdem na výlet na Mars... . . . 54

Hodnotiaca porota **55**

Virtuálna realita bez hraníc 2013 **56**

Pár slov na úvod

S radosťou by sme Vám chceli predstaviť náš nový zborníček venovaný tretiemu ročníku konferencie Virtuálna realita bez hraníc, ktorý je zároveň aj prvým ročníkom organizovaným v celoslovenskom merítku. Nájdete v ňom všetky práce, ktoré boli zaslané do súťaže, rozdelené do jednotlivých kategórií a zároveň aj stručný opis pozvaných prednášok a tvorivých dielní.

Konferencia Virtuálna realita bez hraníc vznikla v roku 2010 ako snaha dokázať, že aj zdanlivo nezaujímavé predmety, ako sú matematika, fyzika a informatika skrývajú v sebe poéziu, prózu a veľký kus fantázie. Cieľom konferencie je dokázať, že každá téma (nech už znie akokoľvek nudne) môže byť zaujímavá, ak je podaná vhodným spôsobom. Vedľajším produktom našej konferencie je možnosť zabaviť sa a spoznať nových ľudí a kúsok z nášho hlavného mesta - Bratislavy.

V závere nášho slova na úvod by sme sa radi poďakovali vedeniu Fakulty matematiky, fyziky a informatiky za to, že nám umožnilo zrealizovať konferenciu na svojej pôde. Ďalej by sme sa chceli poďakovať doc. Andrejovi Ferkovi, pani Soni Gažákovej a všetkým dobrovoľne prednášajúcim na našej konferencii. V nemalej miere by sme sa chceli poďakovať všetkým sponzorom: Martinus, vydavateľstvo Artforum, vydavateľstvo Tatran, Vis Gravis, Ihrysko, RunShop Bratislava, Rádio Express, Luxury Republic, Quark, PC Revue, Historická Revue a Slniečko za poskytnutie cien pre účastníkov konferencie.

A takisto jedno veľké poďakovanie patrí aj vám, účastníkom konferencie. Bez vás by totiž žiadna konferencia neexistovala.

Ďakujeme.

Organizátori konferencie

Program konferencie

09:00 Uvítanie

09:15 My vám

09:15 doc. František Kundracik: Mikrovlnka

10:20 doc. Zbyněk Kubáček: Matematické problémy s dlážkou

11:00 Tomáš Kovačovský: SMISS

11:30 Stanislav Griguš: Efekty v televíznom vysielaní

12:00 Ihrysko: 50 000 hier

12:15
Vyhlásenie výsledkov
Scénické miniatúry – Kamila Kurtišová a Kristína Miklovičová

12:45 Obedňajšia prestávka

Tvorivé dielne A (každá trvá približne 45 minút)

13:15, 14:45 Júlia Kučerová: Blender

14:00, 14:45 Zuzana Haladová: Rozšírená realita/Ghostíci

14:00, 15:30 Kristína Jánošová: Psychológia hrou

Tvorivé dielne B (prebiehajú celé popoludnie)

Barbora Kamrlová: Ako z krabičky vyskočila matematika a nie hocijaká

doc. Jaroslav Jaroš: Origami

Ihrysko: Stolné hry s možnosťou hrania sa

Igor Rjabinin: Spájanie maľby, hudby a informatiky

Stanislav Griguš: Praktická skúška efektov v televíznom vysielaní

VIS GRAVIS: Lietanie nad virtuálnou Bratislavou

16:15 Záverečné slová

Pozvané prednášky

doc. František Kundracik: Mikrovlnka

Mikrovlná rúra je dnes neoddeliteľnou súčasťou nielen každej modernejšie zariadenej domácnosti, ale pre schopnosť rýchlo rozmraziť a ohriať jedlo dominuje aj v malých kuchynských kútikoch na pracoviskách, internátoch alebo aj benzínových čerpacích staniciach. Obsluha mikrovlnovej rúry je taká jednoduchá, že ju zvládnu aj malé deti. Preto všeobecne prevláda názor, že deťom primeraná je aj bezpečnosť práce s mikrovlnkou. To je však veľký omyl. Mikrovlnka nie je hračka a pri práci s ňou môže nastať úraz, ba dokonca aj požiar. Na prednáške sa nielenže dozviete, ako funguje mikrovlnka a prečo tieto neočakávané efekty vznikajú, ale vďaka projektu „Fyzika očami fyzikov“, ktorý podporila Agentúra na podporu výskumu a vývoja, ich uvidíte aj na vlastné oči.

doc. Zbyněk Kubáček: Matematické problémy s dlážkou

Maliari tvoriaci svoje obrazy pred 15 storočím mali problém s tým, že ich maľby pôsobili nerealisticky a neprirodzene pre diváka. Za pomoci perspektívy sa mnohé tieto problémy vyriešili a dlážky a v neskoršej dobe aj železničné koľaje už viac neboli problémom. Jemný úvod do tajov perspektívy a vecí s tým súvisiacich ponúka vo svojej prednáške doc. Kubáček.

Tomáš Kovačovský: SMISS

Scalable Multifunctional Indoor Scanning System (SMISS) je zariadenie skonštruované na automatickú metrickú rekonštrukciu scény. Jedná sa o optický bezkontaktný 3D skener pracujúci na báze triangulácie. Používa aktívne metódy stereoskopie pomocou projektora a kamery. Že tomu vôbec nerozumiete? Prídite sa pozrieť na pozvanú prednášku Tomáša Kovačovského.

Stanislav Griguš: Efekty v televíznom vysielaní

Ukážeme si krutú pravdu o filmoch – sú ešte menej skutočné, ako by sa zdalo! Povieme si niečo o tom, ako sa všetky tie efekty vo video-štúdiách robia; dozviete sa, ako to chodí v televízii; uvidíte, ako spraviť reportáž pútavou a aké pravidlá treba dodržať, aby divák neprepol na iný program.

Tvorivé dielne

Zuzana Haladová: Rozšírená realita

V mojej dielni sa budeme snažiť pridať do reality, ktorá je okolo nás, nové (virtuálne) objekty. Ukážeme si, ako vytvárali rozšírenú realitu kúzelníci už pred viac ako 100 rokmi! A oživíme pritom možno aj nejakého spiaceho ducha MatFyzu ;).

Júlia Kučerová: Blender

Dnes, keď sa čoraz viac dostáva do popredia tvorba filmov a animovaných rozprávok pomocou počítačových technológii, keď je lacnejšie (či už časovo, alebo finančne) vyrobiť celú scénu virtuálne a je len otázkou času, kedy virtuálny herec nahradí reálneho, patrí 3D modelovanie medzi takmer základné požiadavky budúceho filmára alebo filmového technika. V našej tvorivej dielni sa popasujeme s prostredím 3D modelovacieho programu Blender tak, aby sme si osvojili jeho funkcie a následne si vytvoríme náš prvý skutočný 3D model alebo jednoduchšiu animáciu.

Kristína Jánošová: Psychológia hrou

V našej tvorivej dielni si urobíme zábavný kvíz o tajoch ľudskej duše – spolu zistíme, kto z nás je parapsychológ, budeme skúšať naše nadprirodzené schopnosti. V druhej časti, určenej pre mladých od 13 rokov, si predstavíme psychológiu reklamy, ako na nás reklama pôsobí a prečo.

VIS GRAVIS: Lietanie nad virtuálnou Bratislavou

Tužili ste niekedy vedieť lietať? Preleťte sa spolu s nami nad virtuálnym modelom Bratislavy. Vyskúšajte si navigáciu vo virtuálnom priestore pomocou Kinectu. Rozprestrite svoje krídla a vzneste sa tak vysoko ako je len možné. Workshop je sponzorovaný firmou Vis Gravis a podporovaný projektom VEGA No. 1/1106/11

Igor Rjabinin: Spájanie maľby, hudby a informatiky

V tejto tvorivej dielni sa budeme hrať. Vyskúšame si ovládanie virtuálnych hudobných nástrojov (a tie najlepšie skladby aj nahráme). Zahráme sa počítačovú hru ovládanú len vlastným pohybom. Pre zvedavých si vysvetlíme aj fungovanie, resp. metódy, počítačového videnia ako frame-differencing, blob-detection, background-subtraction.

Barbora Kamrlová: Ako z krabičky vyskočila matematika a nie hocijaká

Zdá sa ti matematika, geometria a rysovanie nudné? Príď sa presvedčiť, že to tak byť nemusí! V našej tvorivej dielni si z kartónu vytvoríme krásne darčekové krabičky rôznych tvarov a spolu ich vyzdobíme.

Obr. 1: Radovan Tuchyňa: Dom matematiky

doc. Jaroslav Jaroš: Origami

Mnohých ľudí určite fascinuje Origami, teda staré japonské umenie skladania papiera, pretože Origami vo svojom význame znamená „zložený papier“. Počiatky tohto umenia siahajú až do obdobia 9. storočia a postupne sa z príveskov pre šťastie vyvinuli v populárne umenie. Praktické ukážky skladania z originálneho papiera určeného na orgiami, vhodné pre všetky vekové kategórie, bude vo svojej dielni predvádzať doc. Jaroš.

Stanislav Griguš: Praktická skúška efektov v televíznom vysielaní

Chceš si zamoderovať počasie? Práve dnes máš príležitosť! Takisto sa môžeš stať súčasťou skutočnej filmovej katastrofickej scény!

Ihrysko: 50 tisíc hier

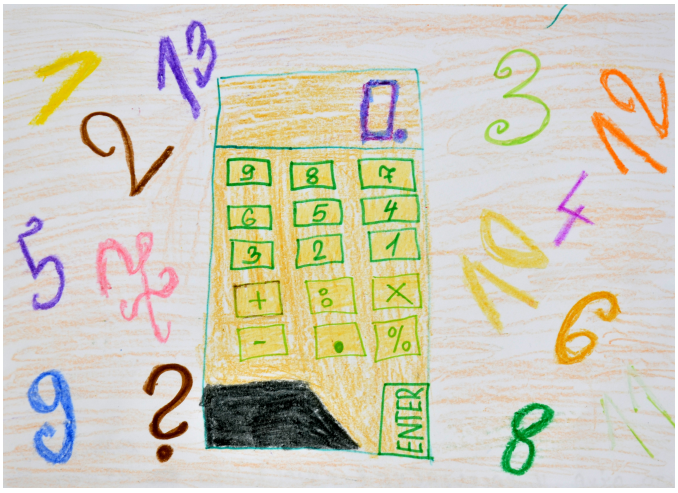

Obr. 2: Filip Vlnka: Kto býva v kalkulačke?

Matematika

1. kategória

1. miesto: Timea Majerechová – Kto býva v kalkulačke?

Katka chodila do 1.triedy. A nevedela, čo je v kalkulačke. A všetci spolužiaci si mysleli, že to vedia. Katka bola smutná. Keď išla zo školy premýšľala nad tým. Čo to tam len môže byť?

Vtedy zbadala starčeka, ktorý chcel prejsť cez cestu a bál sa. Katka pribehla za ním a povedala: „Dobrý deň, deduško. Ja vám pomôžem.“ Počkala, keď na semafore naskočil zelený panáčik a deduška previedla bezpečne na druhú stranu. Deduško sa jej pýtal: „Prečo si taká smutná Katka?“ A Katka mu povedala, že v škole nevedela povedať, čo je v kalkulačke. Deduško jej povedal, že on to vie. V kalkulačke sa schovávajú číslice. Číslice v kalkulačke pobehujú, tak ako im Katka, alebo iné dieťa prikáže cez tlačidlá na kalkulačke. Niekedy sa spočítavajú, potom zase násobia, či delia. Niektoré číslice sú pekné, štíhle. Napríklad ako jednotka, sedmička či štvorka. Iné sú parádnice – labuťky ako dvojka, trojka, šestka či deviatka. Podaktoré sú tučnučké ako snehuliak – teda osmička. Ale všetci sú spolu veľký kamaráti. Majú sa radi a radi aj počítajú. Na druhý deň to Katka porozprávala v škole pani učiteľke a dostala veľkú jednotku.

2. miesto: Viktória Ela Kusendová a Alica Chudobová – Kto býva v kalkulačke?

Kde bolo, tam bolo, bola raz jedna kalkulačka. Tá kalkulačka mala v číslici 0 malého panáčika ktorý sa volal Génius Počítadlo. Génius Počítadlo vedel vypočítať každý príklad. Bol naozaj šikovný. V číslici 1 bývala Géniusova manželka ktorá sa volala Plus Počítadlová. Počítala keď jej niekto niečo dával. V číslici 2 bývala ich dcéra slečna Mínus Počítadlová. Mínus bola iba jedna čiarka. Počítala iba keď jej niekto niečo chcel zobrať lebo vecí mala veľmi veľa. V číslici 3 býval ich syn Krát Počítadlo. Krát mal veľmi málo vecí preto počítal iba keď mu chcel dať niekto napr. 2-krát toľko. V číslici 4 býval ich synovec Deleno Kalkulačka. Deleno Kalkulačka počítal iba keď mu dali príklad na deleno. V číslici 5 býval ich krstný syn ktorý sa volal Rovná sa Kalkulačka. Rovná sa Kalkulačka mal na čele znak rovná sa. Bol z dvoch čiarok. V číslici 6 bývala synovcova matka. Synovcova matka bola iba číslo. V čísle 7 býval synovcov otec. Ten tiež bol len číslo. V čísle 8 bývala babka a v čísle 9 býval dedko. Dedko a babka boli tiež len čísla. Toto je celá rodina našej kalkulačky.

3. miesto: Tamara Antalová a Vaneska Ondrušíková – Kto býva v kalkulačke

Keď som videla po prvý krát kalkulačku, tak som si myslela že to chvíľku po trvá, kým ten príklad vypočíta. Vypočítala ten príklad ani nie a SEKUNDU!

Musí v tom niečo byť! Žeby tam bol nejaký panáčik? Alebo je to nejaká špeciálna rýchlorátavá baterka? Ja na to proste musím prísť! Niekto v tom musí bývať! A ja asi viem aj kto! Bude tam ten panáčik čo som už spomínala! Dobre tak teda na to prídem! A teraz hneď! Rozrobím celú kalkulačku a zistím to. Tak som sa do toho dala. JÁÁÁÁÁÁÁJ! Naľakala som sa, pretože z tej kalkulačky vyletelo neuveriteľné množstvo mravcov. Takže odpoveď znie: BÝVAJÚ V NEJ MRAVCI! Nenávidím mravce. A hlavne červené. A v tej kalkulačke boli tie červené mravce. Bléééééééééééééééé to je hnusné!

Potom ešte asi dva dni som ich mala v izbe. Po víkende som išla do školy s hnevom na tie mravce. Ale s dobrým nápadom, že som mohla rozrobiť kalkulačku a vyriešila som záhadu: AKO FUNGUJE KALKULAČKA. Od vtedy nenávidím kalkulačky pretože sú v nej mravce. A červené! fúúj!

2. kategória

1. miesto: Diana Škerdová – Ako dlho pôjdem, kým prídem do nekonečna?

Do nekonečna? Viete, myslím, že záleží na tom, do nekonečna čoho... Nekonečná môžu byť rôzne: matematické nekonečno, nekonečno myšlienok, nekonečno fantázie, nekonečno hviezd, nekonečno čiastočiek v galaxii. Zaujímavé však je, že nekonečien nie je nekonečno. Nekonečno je len jedno a v ňom sa spájajú všetky druhy nekonečien. Otázka však znie: Ako sa tam vôbec dostanem a ako dlho mi to bude trvať? Poďme si to rozobrať...

Za príklad si zvolíme jednu časť nekonečna, napríklad Matematickú. Mnohokrát, keď sa nám učiteľ pokúša dať na matematike príklad s niečím fakt veľkým, a zistí, že by to vychádzalo viac ako milión, vzdá to, a jednoducho povie: „Išlo by to až do nekonečna!“ Nič viac. To, ako je to ďaleko nám nepovie. Len, že je to skutočne ďaleko. Ale myslím si, že to, že ten učiteľ to nevie ani približne, svedčí o jeho (a mnohých ďalších) nevšímavosti. Skutočne je to celkom jednoduché. Kedysi dávno, žil totiž jeden človek, ktorý to vedel. Vedel to veľmi presne. Zrejme pochádzal z najhlbšej hĺbky nekonečna a preto mal informácie z prvej ruky. Už vtedy ľudia používali pojem nekonečno, no skutočne nevedeli, ako je to ďaleko. Preto sa tento človek rozhodol povedať im to, vlastne len naznačiť, aby to nemali také ľahké. Zaviedol preto znak nekonečna, v ktorom zakódoval tento údaj. Ležatú osmičku. Tak! Bum! A dávno skrytá pravda je na svete! Chápete?! OSMIČKU!!! Správne, Nekonečno je teda vzdialené osem... osem, ale osem čoho? Kilometrov, metrov, tisícky kilometrov? Nuž, tento poznatok nám tu už nezanechal. Budeme si musieť počkať na ďalšiu významnú návštevu z nekonečna. A na ďalšieho všímavého človeka...

2. miesto: Samuel Petrov a Eliška Jurčíková – Ako Pytagoras trojuholníky stretol.

Kedysi dávno pred vyše 2500 rokmi prišla silná búrka pri Grécke pobrežie. Spoločne s ňou prišla aj veľká prílivová vlna ktorá zobrala všetko čo jej stálo v ceste vrátane ľudí. Zobrala aj jednu ženu ktorá mala pod srdcom dieťa. Odniesla ju na neďaleký ostrov Samos. Prešlo 10 rokov. Žena svoje dieťa porodila a aj vychovala, dala mu meno Pytagoras. Pytagoras bol silný, zdravý chlapec, ktorý bol nečakane múdry. Boli chudobný, ale chlapec sa snažil aby žili šťastne. Po čase matka umrela, Pytagoras zostal na ostrove sám. Raz, keď išiel Pytagoras natrhať olivy až na druhý koniec ostrova zbadal malú rybársku loďku. Okamžite na nich začal kričať. „Hééj, zoberte ma na pevninu. “ „A začo?“ Povedali rybári. „Dám vám tieto olivy“. „Olivy? No aspoň niečo, na trhu trochu zbohatneme.“ A tak sa Pytagoras dostal do Grécka. Ľudia po chvíli zistili že má v hlave viacej koliesok ako jeho rovesníci. Nakoniec sa dostal pred vtedy najmúdrejšieho človeka Tálesa.

Ten však nechcel o Pytagorovi nič počuť. Nechcel totiž aby ho ten chalanisko prebehol o titul najmúdrejšieho človeka na svete. Ale aj tak si ho privolal do svojho domu a tam mu dal zopár veľmi ťažkých príkladov. Pytagoras všetky zvládol ľavou zadnou. Táles sa od hanby červenal. Preto aj keď síce nechcel prial ho do svojej školy. Keď už mal Pytagoras 27 rokov vybral sa do jednej peknej záhrady v Aténach. Ako išiel a pozeral sa na tie krásne kvety, kríky a stromy o niečo zakopol. „Preboha! Čo je to? Takýto hranatý kameň som ešte nikdy nevidel.“ Poškrabal sa za hlavou a pomaly začal neznámy predmet vyťahovať zo zeme. Zrazu zistil že sa dve strany od seba stále viacej a viacej vzďaľujú. Keď to už vytiahol pomyslel si. „Je to čudná vec asi si to zoberiem domov a budem to skúmať.“ A od tejto príhody sa Pytagorovi zaplietli trojuholníky do života. Stále ich skúmal ich hmotnosť ich farbu ich šírku a ich dĺžku a tak podobne. Po niekoľko mesačnej práci došiel k výsledku. „Je to trojuholník! “ povedal Pytagoras pred celým mestom. „ A ako si to zistil“ pýtal sa jeden z ľudí. „Zistil som to zistil som to nooo iba tak normálne počítaním.“ „Ako normálne? Ak nám nepovieš nijakú vetu alebo príklad tak ta vyhodíme z mesta. “

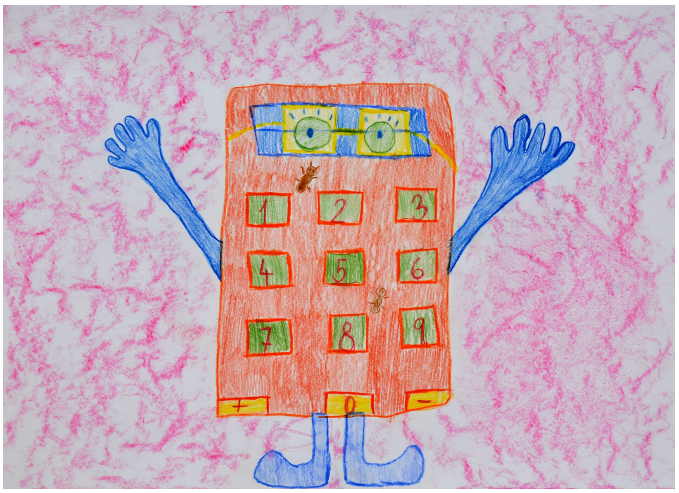

Obr. 3: Ema Hlaváčová a Vanesa Ondrušíková: Kto býva v kalkulačke?

Pytagoras sa nahnevaný vrátil domov a drel si hlavu nad tou vetou. Ale za ten čas čo mal vymýšľať vetu cestoval po svete a prednášal ľuďom o trojuholníkoch. Na týchto cestách objavil aj ďalší útvar štvorec. Deň predtým ako mal povedať vetu zistil že on vôbec nerozmýšľal o tej vete. Nastala tá chvíľa. Pytagoras mal povedať vetu. S červenými lícami rozmýšľal čo povie. „Keďže som objavil štvorec,“ pomyslel si,„tak to slovo použijem vo vete“. Začal. „Obsah štvorca nad pre. . . pre. . . Mám to obsah štvorca nad preponou sa rovná súčtu obsahov štvorca pod odvesnami. Fúf, síce to nemá zmysel ale zvládol som to.“ „Pán Pytagoras“ hovorí Táles „som veľmi ale veľmi šťastný, že ste mojim žiakom. Toto bola ta najlepšia veta akú som počul dúfam že sa zapíše do histórie“. Od tohto mena sa tiahne matematická súťaž PYTAGORIADA.

Búrka veľká bola,
mamu zastihla smola.
Na ostrov Samos odviedla ju,
od domova ťahá ju.
Pytagoras sa tam zrodil,
z múdrou hlavou sa narodil.
Dostal sa on do Grécka,
bol múdrejší ako všetky decká.

Pred Tálesa sa postavil,
jeho skúšky hravo zložil.
Trojuholníky tam objavil,
súťaž pytagoriádu spravil.

3. miesto: Kamila Kurtišová a Agáta Rizeková – Kto býva v kalkulačke?

Kde bolo tam bolo, za deviatimi dolami, za ôsmimi horami a za tridsiatimi tromi riekami bola dedinka. V tej dedinke žilo dievča, ktoré sa volalo Dianka. Nemala moc rada matematiku. Jedného sobotného popoludnia sa Dianka pripravovala na písomku z matematiky. Mimochodom chodí do štvrtej triedy a nesmú používať kalkulačky. No namiesto toho aby príklady rátala z hlavy používala kalkulačku. Bola nervózna lebo už mala toho dosť a nič jej nevychádzalo. Aj keď všetko počítala na tom malom čiernom predmete ktorý mal množstvo tlačidiel ako napríklad čísla: jeden, dva, tri, štyri, päť... Určite nemôžu chýbať plus, mínus, krát, delené, odmocnina, rovná sa... Keďže mala nervy hodila kalkulačku na zem. Rozdrvila sa na malé kúsky, ktoré sa rozleteli po celej izbe. Dianka sa pozrie na zem a kde sa vzal tu sa vzal malý doudieraný škriatok.

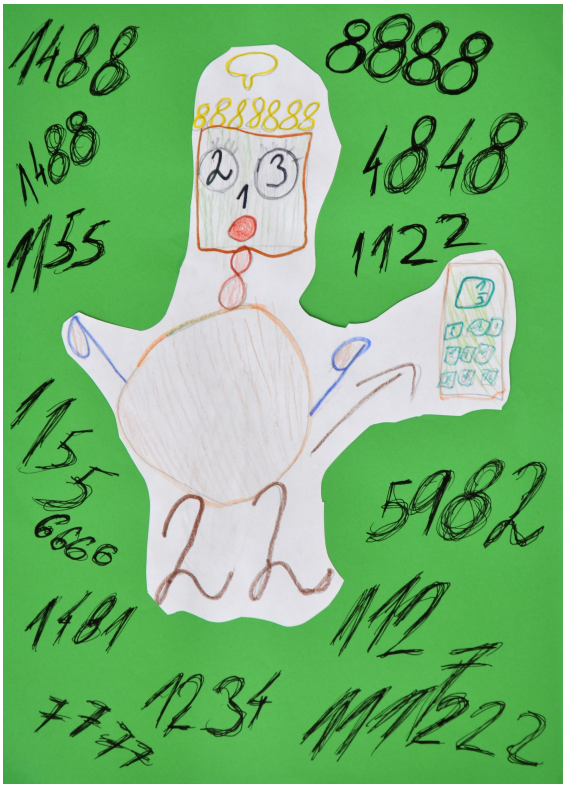

Obr. 4: Terézia Čížová: Kto býva v kalkulacke?

„AAA ty si kto?“ koktala rozrušená Dianka. „Ahoj! Ja som škriatok a býval som v kalkulačke, ktorú si bohužiaľ rozbila. Máš to tu veľmi pekné... ako sa obzerám. Takže ani mi nevadí že si mi rozbila domček! Budem bývať s tebou a...“ „Moment. Čo si to vravel?? TY budeš bývať so mnou? Asi ťažko. Si fakt vtipný. “ „Ale ja to myslím vážne, pretože teraz nemám kde bývať. “ „A keby som ti kúpila novú kalkulačku?? “ „No to nejde lebo v každej kalkulačke bývajú škriatkovia.

A zrejme by bola obsadená! “ „A vlastne prečo tam bývate? Okey si celkom fajn a ak mi dáš normálnu odpoveď tak teda . . . môžeš u mňa . . . bývať. “

„No tak sa teším. Ak si si všimla, kalkulačka je veľmi malá a ľudia v nej nemôžu bývať. “ „No to som si všimla. Používam ju každý deň aj keď by som nemala. No a povieš mi už prečo tam bývate? “ „Už idem na to! Každé tlačítko ktoré je pre mňa veľmi dôležité, pretože každé tlačítko je jedna z mojich izieb. Na každom strope je lanko a keď ho potiahnem tak sa na obrazovke ukáže číslica ktorú si predtým stlačila. A takto sa to stále opakuje. “ „No dobre tak tu so mnou môžeš zostať. “ „A ešte by som sa chcel opýtať prečo si rátala na kalkulačke? “ „No vieš nejde mi matematika. A namiesto toho aby som sa pripravovala na písomku a príklady rátala z hlavy tak som rátala na kalkulačke a zmenila som ti celý život. Ver mi nechcela som. “

Ostatné práce v kategórii Matematika

Radovan Tuchyňa – Kto býva v kalkulačke?

Kde bolo tam bolo raz jedno dievča, ktoré chcelo vedieť kto býva v kalkulačke. A raz sa to aj dozvedela. Zistila to keď si len tak rátala na kalkulačke. Vybehli stadiaľ malí škriatkovia ktorí mali meno 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 a 0. Behali po izbe ako keby boli doma. Rozhadzovali, skákali z postele na posteľ. Ale bolo to ešte horšie, keď prišla mama. Narobila veľký krik. Škriatkovia sa zľakli a vrátili sa do kalkulačky, než by ste narátali do troch. A od teraz sa už to dievčatko nikdy nedotkne kalkulačky. . .

Jasmína Jakalová – Kto býva v kalkulačke?

Tak, ako začať. . . Mám jedno tajomstvo. . . Ale nikomu to neprezraďte! Je to prísne tajné! Viete čo vám chcem povedať? Kto býva v KALKULAČKE!!! Takže, čo o kalkulačke vieme: dokáže sčítavať, odpočítavať, krátiť, deliť a hlavne nám slúži na chvastanie sa pred ostatnými, že my ju máme a ostatný nie. Ale to hlavné o nej nič nevieme. Ako to robí? Je možné, že by sa nachádzala v kalkulačke „ tajná počtová základňa“ Výborne! Presne to, som chcela počuť. To čo o kalkulačke nevieme je, že v jej vnútri sa nachádza tajná počtová základňa. Tá základňa je presne v jej strede pod jej uzavretím, batériou, čiže v jej samotnom jadre. Tá základňa robí presne to, čo som vymenovala v predošlých vetách. Krátia malé bodky ktoré sa identicky podobajú znamienku krát. Delia taktiež maličké dvojbodky, podobajúce sa na znamienko delenia. To isté sa deje u plus a mínus. Takto sa to deje v kalkulačke. Keď zadáš napríklad príklad 2-1= tak ti malá čiarka „ naťuká“ na displej výsledok. Tieto stvorenia musia byť veľmi pohotové. Ak niekto zadá príklad, musí sa hneď odpovedať. Preto sú stvorenia veľmi múdre. a takto sa to deje v kalkulačke. Je to zábava keď si to predstavíte. Som si úplne istá, že stvorenia v kalkulačke existujú. Alebo?

Klára Filová – Kto býva v kalkulačke?

Bolo raz jedno dievčatko, ktoré sa volalo Dianka. Dianka chodila do druhej triedy. Nevedela, kto býva v kalkulačke. Deti sa jej za to smiali. Dianka sa rozbehla domov s plačom. Maminka a otecko ju utešovali, že sa to naučí. Dianka si však robila po svojom. Sadla si ku kalkulačke. A rozplakala sa. A potom. . . Kalkulačka začala rozprávať. Dianka sa zaradovala. Opýtala sa kto býva v tej kalkulačke. Kalkulačka jej povedala, že tam býva: 5 ,4 ,1 ,3, 6, 8, 2, 0 a 7. Dnes ju pani učiteľka vyvolala pred tabuľu. Dianka to povedala od 1 až po 9. Dianka prišla domov s jednotkou. Maminka aj ocko ju pochválili. A odvtedy sa Dianka rozprávala s kalkulačkou. A keď Dianka nevedela nejaký príklad kalkulačka ho hneď vypočítala. A odvtedy Dianka vedela kto býva v kalkulačke.

Samuel Manina – Koľko je veľa?

Ako som tak išiel mestom len preto lebo ma vyhnali robiť anketu s otázkami na ktoré by vedel odpovedať aj ten najmenší človek ktorého by som stretol. Najviac ma zaujala otázka 35989×150. No normálny človek to nebude rátať a tak povie neviem. Ako som tak šiel hľadať adeptov na moje otázky videl som tam veľmi zvláštneho človeka. Odchádzal, tak som si musel švihnúť. Stihol som ho. Cely zadychčaný som sa ho opýtal koľko je 35989×150. povedal: „Veľa.“ Hneď do toho ma napadlo koľko je veľa ????? Táto otázka ho zaujala. Nelenil a odpovedal: „Z fyzikálneho hľadiska je to toľko koľko je hviezd na oblohe.“ Poprosil som o upresnenie. Medzi tým som sa dozvedel, že je to fyzik. A tak začal vykladať. O všetkých teóriách, čo existujú a ja som si musel sadnúť na to, čo som sa dozvedel. Z fyzikálneho hľadiska je veľa, teda aspoň podľa pána čo som stretol na ulici a tvrdí, že je to tak. Toto zvláštne a veľmi neočakávané. Normálny človek povie veľa aj na 1000 ale takí fyzici, tí povedia veľa poučiek na to koľko je veľa.

Nina Kurtišová – Kto býva v kalkulačke?

Peťko má dnes narodeniny. Sú to jeho deviate narodeniny. Veľmi sa na ne teší lebo si môže pozvať svojho najlepšieho kamaráta Martina na prázdniny. Od rodičov dostal 20 eur, tak pôjdu aj s Martinom na pizzu. Mami, kričí Peťko. Kedy už príde? Ja neviem, veď o koľkej ste sa dohodli? O tretej a je pol štvrtej. Už tu mal biť . A akurát zazvonil zvonček. Crrrrrrn. Idem otvoriť. Pri dverách stala najväčšia kalkulačka na svete. Bola červená s ligotavými hviezdičkami. Za ňou stal Martin. Uau, to je na narodeniny? Áno, pekné? Super si najlepší. A ešte každý večer sa ti zjaví nejaký čudný tvor. Aj dnes sa mi zjaví? No. SUPER tak budeme čakať. Je večer 20: 00 hodín. A zrazu sa im zjaví čudný tvor. Pýtajú sa ho. Kto si? Som mimozemšťan, volám sa Iti. Ak ma pobozká niekto tak sa zmením na chalana. Peťko pobozkaj ma na líce, prosím. Tak dobre, cmuk. Jej ja som človek. A od vtedy boli všetci traja najlepší kamaráti.

Fyzika

1. kategória

1. miesto: Klára Filová a Timea Minaroviechová – Ovečka a vlnová dĺžka

Bola raz jedna ovečka a patrila do svojho stáda. Raz sa stalo, že ovečka narazila do druhej ovečky a potom narazila do všetkých. A čo sa stalo? Júj, zabudla som vám povedať, že aj preto sa volala NASCHOPA. A pritom ju ani nenapadlo, že keď narazí do prvej, druhej, tretej ... ovce, tak môže rozvlniť vlnovú dĺžku. NASCHOPA ale chodila do školy. Dnes sa to práve v škole učili. Teda vlnovú dĺžku. Ovečka NASCHOPA si práve spomenula, čo im povedala pani učiteľka. Vlnová dĺžka je : dej, pri ktorom sa kmitanie šíri látkovým prostredím. Častice pružného prostredia môžeme považovať za oscilátory, ktoré sú spojené väzbou. Ak rozkmitáme jednu časticu, prenáša sa kmitanie postupne na ďalšie častice. Šírenie vlnenia nie je spojené s prenosom látky, prenáša sa energia.

Tak si povedala že si to ešte raz vyskúša s ostatnými ovečkami... A tak išla naspäť do košiara medzi kamošky ovečky. Drgla do prvej, náraz sa šíril k druhej ... od nej k tretej ... a ďalej. Išiel tadiaľ zlý vlk a chcel si dať ovečku. Pozerá sa do košiara, a ide si oči vyočiť. Čo sa tam deje? NASCHOPA naráža do ovečiek a pritom sa strašne rehoce. Bééééé... Bééééé... Bééééé... takto sa šíri smiech ovečky po lúke. Vlk tam stojí ako prikovaný do zeme a pozerá sa na to divadlo. Oči mu z jamiek vyliezajú. Bača, ktorý práve vyšiel zo salaša sa čuduje a nechápe, čo sa to v tom košiari deje. Vtedy zbadá vlka. Potichu sa vráti do salaša. Vezme pušku. Nabije ju. A vystrelí! Zvuk streľby sa šíri vzduchom – ahá to je tiež vlnová dĺžka ! – kričí ovečka NASCHOPA . A čo vlk? Ten račej utiekol do lesa. Tam bol poľovník a zastrelil ho. Bolo po vlkovi. A od tých čias už ovečky nikto nestraší. Teda aspoň na tom salaši, kde bývala NASCHOPA. Dobrú noc.

2. miesto: Richard Hainc a Martina Jurčíková – Pažravá čierna diera vo vesmíre

Kedysi veľmi, veľmi dávno namiesto ľudí žili planéty. Slnečná sústava bola ako veľká reštaurácia, v ktorej pracovali planéty Merkúr a Venuša; kuchári: Zem a Mars, Jupiter, Saturn zas ako upratovačky; a Neptún a Urán zas čašníci. Nakoniec čierna diera. Viete, tento lievik žil veľmi blízko týchto planét. Bola strašne pažravá, pretože mala veľký apetít. Merkúr jej musel vždy vysmážať galaktické párky, a Venuša karamelové jablká na meteoritovej pare. Čierna diera všetko zjedla, a tým sa stále zväčšovala. Nakoniec skoro zjedla aj celú reštauráciu. To bola šlamastika! Saturnovi zjedla aj jeden z jeho prstencov! Keďže veľmi jedla, tak bolo aj strašne veľa špinavého riadu. Chúďatká upratovačky teda všetko umývali, umývali až mali zodraté prsty. Zem to veľmi nahnevalo, rozhodla sa, že s tým niečo urobí. Zvolala všetky planéty na súkromnú poradu, na ktorej sa samozrejme nemohla zúčastniť čierna diera. Zem prehovorila: „Je načase, aby sme s týmto pažravým problémom niečo urobili. Nejaké návrhy“? Nikto nič nepovedal. Tak Zem musela vy-

myslieť plán sama. Chvíľu rozmýšľala, no potom vykríkla: „Už to mám!“ Zhrčili sa tvárou tvár k sebe. Zem niečo začala mrmlať. Potom všetky planéty prikývli a začala sa akcia. Zobrali veľký kýbeľ. S veľkou silou zdvihli čiernu dieru, naložili ju na tácky a dali do kýbľa. Potom ju odniesli ďaleko preďaleko, a tam ju vyložili. Merkúr v tichosti povedal: „Rýchlo poďme, dokým sa nezobudí.“ No, odvtedy čierna diera je od nás tak ďaleko. Pri nedostatku potravy sa čierna diera zmenšuje, zmenšuje. Už nežila v blahobyte ale už musí zjesť to čo nájde.

3. miesto: Jakub Dobeš a Kamila Súkeníková – Pažravá čierna diera vo vesmíre

Jedného krásneho dňa som pozeral televízor. V televízore nič nebolo, tak som si pustil nové DVD, ktoré som včera dostal od rodičov. Bolo to o vesmíre. Zo začiatku ma to nebavilo. O päť minút vzlietla raketa, ktorá bola prvá na svete. Keď sa zdalo, že raketa dosiahla svoj cieľ zrazu zmizla. Nikto nevedel čo sa stalo. Myslel som že sa to skončilo. Ale to bol iba začiatok. Nevedel som že to bola čierna diera.

Čierna diera je taká silná že by pritiahla aj všetky autá na svete. Lenže ju nikto nevidel, pretože bola taká čierna ako vesmír. Vedci zistili, že by rakety nemali byť zo železa preto ich začali robiť z plastu. Keď štartovala po druhý krát, bola už z plastu. Čierna diera ju už nepohltila. Všetci sa radovali. Keď prišla na Mars začala sa roztápať. Všetci stíchli. O rok štartovala po tretí krát už sa nemohla roztopiť. Keď bola vo vesmíre posádka nám oznámila, že zmenili smer. Povedali, že idú na mesiac. Po ceste na mesiac chceli zobrať z kúsok z čiernej diery. Všetci stíchli . Začali sa báť, že ich tá čierna diera zhltne. Po hodine posádka oznámila že sú na mesiaci. Všetci sa radovali. O chvíľu niekto zakričal že cez okno vidí ako sa približuje čierna diera. Pohltila všetko čo jej stálo v ceste. Od zvierat až po činžiaky. Ľudia bežali na lúku kde bola jaskyňa. Akurát prišla raketa z ďalekej cesty. Keď uvideli čo sa tam deje vedeli čo majú robiť, preto lebo to už zažili. Zobrali magnetovce a strčili ich do čiernej diery. Diera sa začala zmenšovať, a keď bola ako dlaň zmizla. Odvtedy by som chcel byť kozmonautom. Byť kozmonautom je najväčšie dobrodružstvo na svete.

Tento príbeh je pre tých ktorý majú radi vesmír a dobrodružstvo.

2. kategória

1. miesto: Mária Malíková – Narodenie blesku

Svet, ako ho poznáme, bol kedysi plný čarovných bytostí a nebezpečných tvorov. Všetkým vládol Titan menom Kronos. Zmrzačil vlastného otca a zhltol všetky svoje deti, len aby mohol dokonca dní panovať. Jedno dieťa, Zeus, sa však zachránilo. Mama ho ukryla na nenápadný ostrov, aby mohol raz vyslobodiť svojich súrodencov, ktorých Kronos musel zhltnúť celých, pretože sú bohovia a chránia ich čary. Spolu majú šancu poraziť Krona a oni sa stanú vládcami sveta.

Dupkal nohou až sa zem otriasala. Nemilosrdne odporoval nutkaniu priložiť si na jediné oko mokrú handričku. Nechcel aby si mysleli, že je citlivý slaboch. Oko, ktoré ho štípalo stále viac a viac upieral do zeme. Bol zvyknutý na horúci vzduch z pece, ale tento bol nejaký iný, zvláštny. Zo strašného kašľu ho až napínalo. Želal si, aby aj jeho uvrhli do Tartaru ako jeho druhov. Nechápal, prečo si Titani akurát jeho vybrali na kovanie zbraní.

Preklínal ich za to. Sedeli za veľkým stolom a hlučne sa hádali, čo urobia ďalej. Bolo ich šesť a každý z nich mal iný názor. Zhodli sa však v tom, že musia vyhrať. Aspoň niečo! Zeus, ktorý sedel za vrchom stola nehovoril nič a neustále sa mračil. Bojachtivosť a hnev ho neopúšťali. Najradšej by bol zaútočil ihneď. Hlavou mu lietali bláznivé myšlienky a nezodpovedané otázky. Hneval sa dokonca aj sám na seba, pretože sa otca nezbavil hneď. Hanbil sa za svoju ľútosť, ktorú ku Kronovi prejavil, keď vyslobodzoval súrodencov, ktorých ani nepoznal. Keby vedel vrátiť čas,

Obr. 5: Richard Hainc: Narodenie blesku

rozdrvil by ho na prach. Dohadovanie Diových bratov a sestier už prerástlo do hádky. Keďže boli bohovia, ich hlasy sa ozývali na míle ďaleko. Zeus si pomyslel, že keby mali Titani rozum, stačilo by aby sa malá skupinka utáborila pod Olympom a presne by vedeli, čo majú za lubom. Hádka stále naberala na intenzite a Zeus si svoju mladú tvár ponoril do dlaní. Nemal chuť sa do toho miešať. Zbadal, že Hádes a Hestia sa do hádky už tiež nezapájajú. Hádes sa ľahostajne prehrabával vo svojich polodlhých čiernych vlasoch, ktoré mal už aj tak dosť strapaté. Zeus ho poznal krátko, ale už vedel, že sú úplne odlišní. Hádes bol niekedy až nespravodlivo pomstychtivý a krutý. Zeus mal rád spravodlivosť, vždy nejako odmenil toho, kto mu pomohol a potrestal toho, kto mu ublížil. Teraz mu ublížil jeho vlastný otec. A namiesto toho aby sa bohovia pripravovali na vojnu, hádajú sa. Diovi od sklamania zbledla tvár. S celou svojou ohromujúcou silou buchol do stola, až sa roztrieštil na malé kúsky.

Horou otriasal hrôzostrašný smiech. Kronos, vládca Titanov, sedel na ťažkej drevenej stoličke, nezadržateľne sa smial a vylieval pritom svoje najobľúbenejšie červené víno. Znenávidel svojho najmladšieho syna, len čo ho uvidel. Ale Zeus bol podľa neho ešte väčší slaboch ako si myslel. Kronos sa nebál vojny, pretože naivne veril, že vyhrá. Na kovanie zbraní mal predsa kyklopa a bohovia nemali nič. Bál sa však toho, že niektorí z Titanov sa pridajú na Diovu stranu. Nedal to však na sebe znať. Schytil svoju strašnú zbraň a konečne sa prestal smiať. Musia pripraviť útok,ktorý bohov zničí. Rozmetá ich na prach. Ešte budú ľutovať, že sa mu postavili. Ticho. Konečne. Zeus odstúpil od zničeného stola a vyzývavo sa pozrel na ostatných. Hestia nesúhlasne krútila hlavou a niečo si mrmlala. Zeus pochopil, že má radšej mier a pokoj. On bol na tom podobne, ale inak to ďalej nešlo. Musel zakročiť. Poseidón, Héra a Demeter otvorili ústa, ale už nevydali ani hláska. Očami plnými prekvapenia si premeriavali Dia a odhadovali koľko sily v ňom asi je. Všetkým bolo jasné, že ak chcú vyhrať, ich vodca musí byť Zeus. Ten pomaly prikývol. „Potrebujeme zbrane. Héra, ty a Demeter budete mať na starosti zohnať luky a šípy. Hádes, počul som, že si vyrobil niekoľko štítov. Zožeň ich. Poseidón, sleduj postup Titanov a hlás mi, čo robia, čo chystajú. Hestia, ty zostaň zatiaľ tu a stráž Olymp.“

Nikto mu neodporoval. Všetci prikývli a pomaly sa chystali na odchod. Zeus nevedel kde zoženú to, čo im povedal, ale teraz ho to nezaujímalo. Pozoroval, ako ostatní odchádzajú a premýšľal, ako zoženie mapu okolia. Musel si presne zakresliť územie medzi Olympom a horou Othrys, na ktorej sídlili Titani. Niekto povedal jeho meno. Neotočil sa. „Zeus!“ Zeus sa otočil.

Obr. 6: Eliška Jurčíková: Kyklop a stereoskopické okuliare

Pozeral sa do Hádových sivých nemilosrdných očí, ktoré Diovi pripomínali smrť, ktorej sa vždy tak bál. Odľahlo mu, keď sa dozvedel, že je boh, a tak nikdy neumrie. Keď sa však pozrel na Háda, cítil, ako mu na krátku chvíľu prestalo byť srdce. „Sami to nedokážeme, vieš to.“ povedal Hádes a ticho odišiel. Zeus mu dal za pravdu. Ale kto im pomôže?

Znovu stál pri nákove a trieskal do skoro hotového meča. Z oka mu už zase tiekli slzy. Bol uväznený v malinkej miestnosti, v ktorej nevedel ani poriadne dýchať. Kyklop si sľúbil, že ak sa odtiaľ dostane, už nikdy nebude kuť zbrane. Už nikdy nepôjde pod zem, do jaskyne. Bude bývať na nejakom krásnom zelenom ostrove plnom červených kvetov, bude spávať pod hviezdami a bude piť čistulinkú vodu zo studeného, priezračného jazierka. Na krátky okamih zavrel oko a predstavil si to. Túžil a prial si byť tam. Sklamalo ho, keď znova oko otvoril a uvidel... S celou silou treskol po sivej nákove, kladivo mu vypadlo z ruky a spadlo na podlahu ohromnou silou. Z podlahy začal stúpať biely dym a z pece vyleteli iskry, ktoré ho zapálili. Miestnosť zaplnilo žltkasté svetlo, ktoré oslepilo prekvapeného kyklopa. Spamätal sa a schytil bezodné vrecko, ktoré mal priviazané na opasku. Uväznil v ňom silu, páľavu a svetlo, ktoré nechtiac spôsobil. Miestnosť sa znovu ponorila do šera a beznádeje. Kyklop si zobral nové kladivo a pokračoval v práci akoby sa nič nestalo. Zmenil sa iba výzor jeho tváre. Nenápadne sa usmieval. Ešte má nádej.

„Zeus?“ potichu zašepkala Hestia. Zeus zdvihol pohľad od mapy, ktorú si nakreslil. Hestia držala v tenučkých rukách ťažkú knihu. Položila ju na stôl a začala v nej pomaly listovať. Zeus nevedel čítať a sľúbil si, že sa to raz naučí. Obdivoval starú, napoly rozpadnutú knihu, ktorú niekto krásnymi obrazmi a ornamentmi elegantne ozdobil. Hestia ukázala prstom na jeden z obrázkov, na ktorom boli jednooké obry. „Kyklopy!“ vydýchol Zeus. Hestia prikývla a ukázala na ďalší obrázok. „Kyklopy a storukí obri! Iba tí nám môžu pomôcť. Kronos ich zhodil do Tartaru. Do najhlbšej priepasti podsvetia. Vysloboď ich a oni nám pomôžu! Do podsvetia sa dostaneš takto...“ Hestia tak rýchlo pretočila bledé stránky knihy, až sa Zeus od toľkého prachu rozkašľal. Les bol ponorený do tmy. Okolo Dia sa ozývalo nekonečne veľa zvukov. Každú chvíľu sa vystrašene obzeral a v ruke zvieral nebezpečne vyzerajúci meč, ktorý dostal od Poseidóna. K malému otvoru v skale, to už bolo

blízko. Jaskyňa bola najbližší a najkratší priechod do podsvetia. Zeus sa nenápadne prešmykol pod korene stromov a zhlboka sa nadýchol. Od Hestie vedel, že začiatok chodby je strážený nejakým tvorom. Pevnejšie zovrel meč a prichystal sa na útok. V slabom svetle mesiaca zbadal hrôzostrašné obrysy postavy. Premohol ho strach, mal chuť utiecť, ale prinútil sa ani nepohnúť. Tvor akoby čítal jeho myšlienky a pochopil, že boj nebude ľahký. Hlasno zreval. Kyklop už vedel, že je niekde v podsvetí. Niekedy sa mu zazdalo, že počuje krik a nariekanie. Od jedného strážcu, ktorý mu nosil raz za tri dni vodu a jedlo sa dozvedel, že pár míľ od neho sa nachádza obrovská priepasť- Tartar. Bezodné vrecko naplnil žltou žiarou, ktorú ešte niekoľkokrát spôsobil prisilným úderom kladiva. Zistil, že žiara je dosť silná nato, aby prerazila alebo skôr roztopila mreže. Na chodbe začul rinčanie zbraní a krik. Prestal kuť dlhý meč a lepšie sa započúval do zvukov. Cez hrubé mreže zbadal na zemi ležať tmavé postavy. Titani, ktorí strážili jeho celu boli mŕtvy. K väzeniu sa pomaly blížila postava s vytaseným mečom. Plamene neznámemu ožiarili tvár. Kyklop udivene pozeral na mladého bojovníka, ktorí porazil dvoch obrovských starých Titanov. „Som Zeus.“

Tartar bol tmavý a hlboký. Jednooký obor vystrašene cúvol. Zeus ani nedúfal, že sa dostane až tak ďaleko. V knihe, ktorú mu ukázala Hestia bolo na kraji priepasti lano, po ktorom sa väzni vyšplhali hore. Zeus si však so sebou nijaké nezobral. „Nebolo náhodou v tej miestnosti, kde ťa väznili nejaké lano?“ spýtal sa Zeus kyklopa. Ten chvíľu rozmýšľal a potom horlivo prikývol. Zeus sa rozbehol naspäť a o chvíľu sa vrátil s dlhým lanom. Kyklop mu ho vytrhol z ruky a niečo zašepkal. Lano ožilo a ako had sa plazilo k priepasti. Trvalo nekonečne dlho, kým sa lano naplo. Hádes a Poseidón sedeli na nepohodlných stoličkách a leštili zbrane, ktoré zohnali. Z Olympu bol krásny výhľad. Hádes sa zadíval na zelené polia a kľukaté rieky. Z tmavého lesa sa zrazu vynorila nepriateľská armáda. Hádes až neprirodzene pokojne pobúchal brata po pleci a prstom ukázal na Titanov. Poseidónovi sa roztriasli kolená. Kde len Zeus je?

„Akurát včas!“ ozvalo sa za nimi. Hádes a Poseidón sa vystrašene obzreli. Zbadali tvrdo vyzbrojených kyklopov a storukých obrov. Zeus mal na pleci hnedé vrecúško. Usmieval sa. Čaká ich vojna. Oni majú obrov, ale Titani sú v presile. V bezodnom vrecúšku, ktoré dostal od kyklopa bola však skrytá neuveriteľná sila, s ktorou majú šancu Titanov poraziť. Kyklop, ktorého Zeus zachránil z cely nevedomky vyrobil blesk! Bohovia s pomocou obrou nakoniec Titanov porazili. Zeus sa stal vládcom oblohy a zavládol mier. Na bohov sa však časom zabudlo, a tak sa utiahli na Olymp, kde si v tichu nažívajú možno dodnes. Na ich slávu a víťazstvo sa na oblohe v najťažších chvíľach a búrkach ľudského života zablysne žlté svetlo vyrobené v časoch beznádeje. Blesk!

2. miesto: Lukáš Hanko – Keď elektrón stretol elektrónku

Na obežnej dráhe atómu sa toho nikdy nestane veľa. Kladne nabité protóny sa vždy starajú len o seba, a záporné elektróny robia všetku prácu za nich, dokonca ich ešte aj podporujú v nič nerobení a poháňajú ich za veľmi malú mzdu. Niečo mi to pripomína... Žeby naša vláda? Ale to už odbočujem od témy, vráťme sa teda k našej ceste elektrónov a protónov v atóme 99689, ktorý tvorí nevyhnutnú súčasť ľavého malíčka pandy ázijskej. Vedľa atómu 99689 sídli ešte niekoľko atómov, ktoré spolu vytvárajú príjemné pokojné susedstvo. V desiatom roku pandy, sa ale v našom atóme stalo niečo nečakané. Nedopatrením sa vyvinul nový druh elektrónu, ktorý sa úplne odlišoval od ostatných a svojou nečinnosťou znehodnotil pol milimetra štvorcového kožného derivátu Nechtu 5. Odlišoval sa však aj vzhľadom, a keďže protóny nechceli aby sa o tom dozvedeli atómy na rozhraní mozgovej a cievnej cesty, zaviedli prísne držanie tajomstiev.

Postupom času sa zistilo, že nový elektrón je vlastne... Uhm... Ako by som to vysvetlil... E-LEKTRÓNKA! Spočiatku protóny nejavili o novú elektrónku záujem, ale keď jeden nemenovaný elektrón číslo 4 zistil, že sa s ňou dajú robiť všelijaké veci (samozrejme, že tým myslím varenie, pranie a podobne, nič iné mi vôbec nenapadlo), nebolo im všetko jedno. Bolo to zaujímavé, keďže protóny začali javiť pozornosť, o nižšiu elektrónsku vrstvu, začali im platy stúpať. Takto to šlo

niekoľko mesiacov, až kým sa do toho nezaplietlo niekoľko neutrónov, ktoré mali v atóme 99689 veľký vplyv, a keďže elektrónka nebola žiadna obyčajná chudinka, ale rodená materiálna žena, pustila sa rovno do finančnej ponuky Jadra, ktoré vtedy všetkým šéfovalo. Keď však ale naša milá hostiteľka panda dovŕšila osemnásty rok, stalo sa niečo nečakané, úplný prevrat!

Elektrónka odišla na služobnú cestu do atómu 1002356, ktoré bolo hlavné placentné. Tam elektrónka našla ďalšie prichádzajúce elektrónky, konečne bola medzi svojimi, no tam kam zaradili ju, sa dostalo len veľmi málo jej kamarátok. Šéfovala hlavnému oddeleniu placenty, a keď sa po deviatich mesiacoch vrátila naspäť domov do atómu 99689, poskytla rozhovor o tom, že celý čas dozerala na hlavný vývoj malej pandy. „Bol to samček.“ Uviedla úplne nakoniec pre časopis Obal. „Najkrajší bol pôrod, toľko krvi ste ešte nevideli vážený, a viem o čom hovorím, išla som predsa najrýchlejšou tepnou.“ Usmiala sa a potom navždy zašla pod ochranu mocného Jadra, ešte raz z nej vyšla, vraj to mal byť len ďalší pôrod, ale povráva sa, že išla nakúpiť pár miligramov tuku do oblasti obličiek. Ktohovie, kde leží pravda, no domnievame sa, že ju panda vylúčila von pri každodennej rannej toalete.

3. miesto: Samuel Petrov a Eliška Jurčíková – Kyklop a stereoskopické okuliare

Stereoskopické okuliare alebo 3D okuliare sa používajú najmä v kinách. Poviem vám príbeh o kyklopovi, ktorého tieto okuliare veľmi zaujali. Jedného krásneho rána, ale čo to trepem, všade pršalo a bolo sychravo. Kyklop Igor sedel doma pri telke a sledoval jeden zaujímavý program Tisíc a jedno oko. A v tej najzaujímavejšej chvíli nastala ako vždycky reklama. „Ach tie reklamy“ rozhorčil sa Igor. „Predstavujeme vám nový model okuliarov,“ vraveli v reklame, „ktorý vám umožní sledovať svet v 3D obraze. A volajú sa ste... sterere... stero... 3D okuliare. Kúpite si ich na bezplatnom čísle 11 111. Ak si ich kúpite hneď dostanete k tomu popcorn zadarmo.“ „Uhhooo to si musím kúpiť“ Príde k telefónu a hovorí. „Aké to bolo číslo? Aha viem 22 222. “ Na druhom konci telefónu sa ozval čudný hlas: Povedz, že ma miluješ, povedz, inak končím. Igor si povedal, že to musí byť nejaký blázon, a sklapol telefón. Na druhej strane sa ozvalo iba áááááááááááááááá a potom čľup. „Ja hlava dubová, veď som vytočil zlé číslo.“ pomyslel si Igor. „Dúfam, že sa nič vážne nestalo.“ Igor znova vytáčal telefónne číslo ale teraz už správne. Za telefónom sa ozval nezvyčajný Francúz. „Merci phane, čho si phrosite?“ „No videl som vašu reklamu. Á... prosil by som si tie ste... steree. No tie 3D okuliare.“ „Nho dhobre hneď vhám ich phošlem do shankhy.“ „Ďakujem,“ zložil telefón. „Yes, a mám ich v rukáve.“

O týždeň mu prišli okuliare. Nasadzoval si ich s veľkou radosťou. Keď si ich však dal na nos, zažil veľké sklamanie. Videl iba veľký čierny pás. „A toto čo má byť, toľko peňazí iba za obyčajný čierny pás?“ Kričal Igor do telefónu. „Phane nheviem , aho sa tho mohlo stať? Vheť shme vhám dahli thie nahlepšie. Vhieťe čho, prhídite kh nah thochu sha phobavím.“ „Áno pobavíme.“ hodil telefón na stôl. „Ach a teraz ma čaká 1200 km dlhá cesta do Francúzka.“ Prešlo 5 hodín a Igor zaspal v aute. Prešlo ďalších 5 hodín a zobudil sa pod Eiffelovou vežou. A teraz si to ideme vybaviť s tým chlapíkom. Prišiel k budove s veľkým nápisom okuliare. Vošiel dnu. „Wauu toľko okuliarov.“ Bola to obrovská jedenásť poschodová budova kde bolo zhruba milión okuliarov. „Mercí phane, vhy ste ten kikhop?“ „Nie ja som trpaslík.“ povedal rozhorčene kyklop. „Tak dobhre trpahslík idemhe vyhriešiť vháš phoblém.“ „Ale nie, ja som kyklop, kyklop Igor.“ „Tahk prhepáčte phane, ahe sthe mhi phet chvíhou pohedali, žhe sthe thpaslík.“ „Ale nie, ja som kyklop a prišiel som za chlapíkom z reklamy.“ „Ahá vhy myhlíte Thomasa, hneť vám ho phivediem.“ Chlapík vybehol na druhé poschodie. Igor si začal prezerať modely okuliarov. Vtom si všimol okoloidúceho Francúza, ktorý mal na nose tie isté okuliare, ktoré Igor išiel práve reklamovať. Rozbehol sa za ním. „Hej stojte, ako ich môžete nosiť veď nič nevidíte. A nabúrate do tohto skla.“ Buch. Igor nabúral do steny. Zrazu sa začala celá budova triasť a búrať sa. Buch buch buch buch bác. Celá budova sa

zrútila. „Dobhe dobhre phíbite. Hhhh čho sha thu staho?“ S údivom sa spýtal Francúz. „Nooo nič.“ povedal kyklop a pritom visel na lustri. Buch, kyklop padol z lustru a posledná stena ktorá vydržala sa zrútila. „Áaaaa znhičili shte mhi cehlý môj majehtok okhamžite stadiaľhto vypadhnite.“ „Dobre.“ povedal. Kyklop sa vrátil do svojho milovaného domčeka. Zobral do ruky ovládač, sadol si k telke a zapol si svoj obľúbený program tisíc a jedno oko. V tom prišla reklama. Predstavujeme vám túto zaujímavú ponuku. Ďalekohľad. Je to veľ... „Ja vám na to kašlem,“ a hodil papuče do televízora.

Ostatné práce v kategórii Fyzika

Romana Antalová – Ako elektrón stretol elektrónku

Elektrón - chlapec samotár,
elektrickú šnúru zamotal.
Elektrónka- dievča slušné
doma zbiera zvery púštne.

Elektrón do školy chodil,
romantik sa z neho zrodil.
Elektrónka páči sa mu,
kúpil jej plastovú lamu.

Ale ona vraví slušne,
„zbieram skôr zvieratká púštne.“
Elektrón bol naštvaný,
a odhodil zábrany.

*****CENZÚRA*****

Keď koniec prišiel,
zo schodov zišiel,
A elektrón spadol.
smerom nadol.

Išiel on do obchodu slušne,
kúpiť zvieratko púštne.
A elektrónka bola rada,
Kúpil jej totiž hada.

Samuel Petrov a Eliška Jurčíková – Čo robia dažďové kvapky keď neprší?

„A ideméé!“ Zvolala jedna z objemnejších kvapiek, ktorá sa práve predrala z neveľkého oblaku. Hneď pri niekoľkých tisícoch metrov nad zemou ju však čakalo nemilé prekvapenie. Teplota pod bodom mrazu, a to hneď niekoľko stupňov. Kvapka pomaly, ale iste začala zhmotnievať. Zima, ktorá jej šľahala na bruško, premieňala molekuly vody na biely prášok. O chvíľu už z kvapky bola pekná snehová vločka s niekoľkými vyzdobenými stopkami. Počas letu nad zimnou krajinou, pokrytou niekoľkými tonami snehu premýšľala kvapka, mimochodom volala sa Albert, kam asi dopadne. Budú to zasnežené strechy odkiaľ je najlepší výhľad? Alebo padne do kvetináča a poslúži tak ako prikrývka pre muškáty.

Hodiny strávené letom sa predlžovali a cesta k zemi sa krátila. Po pár minútach sa zdalo, že dopadne na okno starej budovy. Nevyzeralo najstrašnejšie, ale Albert si vedel predstaviť aj lepšie miesta kde by chcel stráviť zimu. Vietor však náhle zmenil svoj smer a pod kvapkou, teraz už vločkou, sa objavila veľká rieka, ktorá pomaly zamŕzala. Ešteže zamrzla skôr, ako tam Albert dopadol. Teraz už bolo definitívne jasné, že celú zimu strávi na, nie príliš príjemnom, ľade, ku ktorému sa prilepil. Našťastie zaspal a v spánku vydržal až do prvého jarného dažďa, ktorý ho prebral. Nanešťastie, dážď začal roztápať aj ľad a kvapka (na tu sa vločka v daždi premenila) sa spojila s ostatnými a novovzniknutá rieka sa dávala do pohybu. Albert putoval niekoľko dní až kým sa nedostal do väčšej rieky, v ktorej objavil svoju známu, Evelinku.

Evelinka sa netvárila príliš nadšene a ako sa neskôr ukázalo, bolo to preto, že sa nedopatrení z mraku dostala do malej záhradky a celú zimu strávila v spoločnosti podzemných vôd, do ktorých

sa cez pôdu predrala. Albert sa spolu s Evelinkou doplavil až ku koncu rieky, kde však bola veľká čistička odpadových vôd. A jediné, čo kvapky dažďu nestrpia, je kúpanie. Každopádne, čisteniu sa nevyhli a do mora sa dostali úplne čisté. More. Tam smerujú všetky kvapky, z ktorých sa stali kaluže, potoky, rieky... Leto bolo pre kvapky príjemné až kým sa niečo nestalo. Veselé plávanie v teplučkej vodičke na hladine mora narušilo slnko, ktoré svojvoľne začalo vodu vyparovať. Z kvapiek sa stával vzduch. Albert najprv nechápal čo sa deje, až napokon uvidel Evelinku odchádzať k nebu, držal sa jej však tak pevne, že slniečko si vybralo aj jeho. Z vyparených kvapiek sa cez jeseň stala hmla, ktorá naplnila celé ulice. Pomaly však začala stúpať a stúpať, až sa z nej stali oblaky, z ktorých sa ale nevoľky začali kvapky znova vydierať von, predsa len nemôžu stále sedieť na tom istom mieste. A takto to šlo stále dookola každý a každý rok.

Bianka Vondrová a Martinka Jurčíková – Ovečka a vlnová dĺžka

Kde bolo, tam bolo žila raz jedna ovečka menom Linda. Chodila na hodiny spevu, a to sa jej aj vyplatilo. Stala sa speváčkou. Keď mala 22 rokov pozvali ju do Hollywoodu. Však prečo by ju nepozvali, veď mala vyštudované 3 vysoké školy. Prišla do Hollywoodu. Nemala žiadnu prácu, no ani žiadne peniaze. Cesta do mesta slávy ju stála majland. Na námestí našla plagát, na ktorom ponúkali prácu: meranie vlnovej dĺžky. Hoci nebola ľahká, ale stála za to. Kto by sa nezamestnal, keď nemá ani na letenku domov? Najprv musela zistiť čo je to tá vlnová dĺžka. Prešla všetky knihovne, no nič nenašla. V jeden neskorý večer Lindu napadlo: načo je Google, načo je YouTube, načo je Facebook? Na tom všetkom si to môžem vyhľadať. Napokon sa rozhodla že to napíše do Googlu. Napísala : vlnová dĺžka. Vyhľadalo jej to kopu informácii, nezapamätala si ani jednu. Bola zúfala: ako sa teraz zamestnám keď ani neviem čo je tá dĺžka, či ako sa to volá. Napadol jej úžasný nápad. „Zhudobním si to! Veď som originálna speváčka.“ 13.10.prebiehali skúšky na Lindinu novu prácu. Všetko klapalo, až kým neprišla otázka čo je vlnová dĺžka. Linda začala spievať:

Bola som len malá hlúpa blška,
dokedy som nevedela, čo je vlnová dĺžka.
A teraz to viem,
povedať to smiem.
Vlnka vlnku stretá,
zvuk tam krásne kmitá,
a dva body medzi tým
vytvoria vám krásny rým.
A aj vlnku s vrcholom,
nájdeš ju aj pod stolom.

Potom pracovala, až si zarobila kopu peňazí a splnila si svoj dávny sen, bola speváčkou. Keďže bola vynikajúca, obdivovali ju. Takto si Linda splnila svoj sen. A za to všetko poďakovala len jednej veci: vlnovej dĺžke. Už tisíce a tisíce rokov si ovce spievajú to isté.

Kamila Kutišová a Kristína Miklovičová – Včera sa mi snívalo, že som Einstein

To čo sú za vlasy? Šedé nechcem... Idem si ich prefarbiť na ... neviem ... Kaderníčka mi poradí... U kaderníčky:

E Dobrý deň!

K Dobrý... želáte si niečo?

E Chcem poradiť farbu na moje vlásočky nádherné! Sú otrasné! Čo to nevidíte??

K Prišli ste správne! Počkať vy ste... kokos! Toto nie je možné! Že Albert Einstein v mojom salóne! Urobím vám vlasy eňo-ňuňo! Ak chcete, môžeme aj ostrihať!

E Nie, to netreba. No chcem poradiť nejakú farbu. Čo tak modrá... zelená... alebo čierna??

K No, čo to tak vypočítať to jednou z vašich rovníc? Čo vy na to??

E Určite! To je výborný nápad!! Kde vy na to chodíte dievča? Vy ste mali byť matematičkou...

K V podstate mám vyučenú matematickú školu... ale skončila som zle na to,aby som mohla vyučovať profesionálne...

E Super... No už začnime čarovať rovnicami... $1221346+76-646123+6-6-9-5-7-30$... Aha! Fialová mi vychádza!

K Ja poznám pesničku! Fi – a – lo – vá! Je všude kam se podívám je fialová! Proste fialová! Skákej se mnou zas a zas!

E Super začni už!!!

K Kikirikí čáry máry ..... voda sa už na to valí... Cررررn ... A v tej chvíli mi zazvonil budík...

Obr. 7: Anna Kroupová: Vesmír

Filip Vlnka – Koľko je hviezd na oblohe?

Kde bolo tam bolo, bol raz jeden chlapec, ktorý sa volal Hvezdo. Veľmi ho zaujímalo koľko hviezd je na oblohe. Ocina sa opýtal, že či o nich niečo nevie. Otec povedal: „Neviem ale môžeš si to niekde nájsť.“ A tak som to išiel hľadať na internet. Zapol som si Google a napísal som koľko hviezd je na oblohe? Tam mi napísalo: „Žiadne výsledky nenájdené.“ „No super“ – ozvalo sa z mojej izby. „Prečo mi to tam nevyhľadalo?“ čudoval som sa. Otcovi som povedal, že som to nevyhľadal. Ale on mi s tým neporadil. Škoda. A tak som si to išiel hľadať do knihy. Tam bolo napísané, že sú na oblohe milióny hviezd. Ja som tomu neveril. A tak som to išiel skúmať. Počkal som si na večer a pozoroval som oblohu, kedy sa objavia hviezdy. O pár minút sa už začali postupne objavovať. Rýchlo som si zobral zošit a zapisoval som ich. Nestíhal som. Tak rýchlo sa objavovali, že som poriadne nestíhal. A tak som zistil, že na oblohe existujú milióny hviezd.

Bol pondelok. Je čas ísť do školy. Pani učiteľka nám povedala, aby sme urobili referát o hviezdach. To bola ale náhoda. Tak som sa usmial a išiel som urobiť ten referát. Na druhý deň v škole sme prezentovali referáty o hviezdach. Nastal môj čas. Pani učiteľka ma vyvolala a prezentoval som referát. Pani učiteľka ma pochválila a dala mi jednotku. A tento referát mi pomohol najmä v mojich známkach. A som rád, že viem odpovedať na túto otázku: Koľko hviezd je na oblohe? Sú milióny hviezd. Koniec

Martina Jurčíková a Bianka Vondrová – Prečo vzduch nemá farbu?

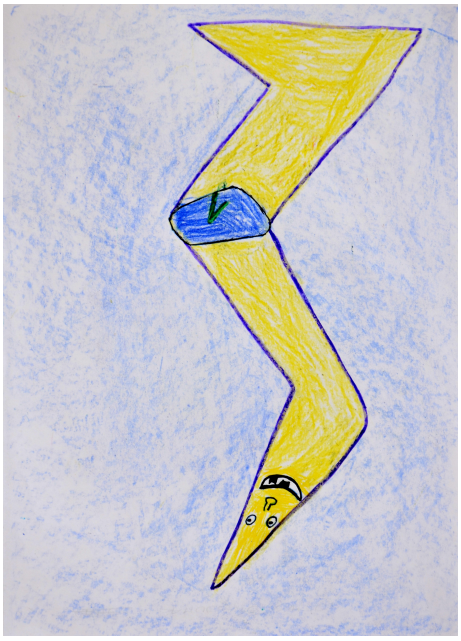

Obr. 8: Samuel Petrov: Narodenie blesku

Kde bolo, tam nebolo a kde nebolo tam bolo, vznikla Zem. Zemi bolo vo vesmíre smutno, tak vyčarovala Vodu aby sebou pokropila jej skalnaté vrchy. Keďže Voda práve vznikla, Zem ju musela obdarovať nejakým darom, ako sa to patrí. Dala jej svoje prekvapenie. „To prekvapenie je v červenej krabici a zabalené v purpurovej mašli“. vravela Zem a pomaly otvárala darček. Pýtate sa čo je v tom balíčku?. Môžete tri krát hádať. Máte pravdu, bol to Oheň. Oheň býva veľmi

priateľský. Bude s nami žiť, vládnuť. „Si spokojná s mojim darčekom?“ pýta sa Zem Vody. „Áno je pekný. Aspoň tu nebudeme sami.“ Ale Oheň mal jednu nevýhodu. Potreboval Vzduch. Stále len fňukal, zhasínal proste strácal nádej na jeho život. Voda i Zem si to všimli, a ako správne kamarátky rozmýšľali, čo by sa malo stať aby tú záhadu vyriešili. Zemi sa pri tomto probléme potili jej severné póly, nuž sa ovievala jedným z meteoritov ktorý okolo nej lietal. Zrazu sa oheň prestal zmenšovať. Objavil sa Vzduch! Všetci boli z toho uchvátený. Vzduch milo privítali. Lenže nevedeli kde má ruky. To im nevadilo. Zdá sa, že ani vzduchu. Pozvali ho k sebe, a Zem ho poprosila či by jej nespravil láskavosť. Vzduch, ako správny gentleman rýchlo odvetil: „Jasné mladá pani, bude mi potešením“. Zem niečo pošepkala a prikyvoval. Potom sa predral Zemskou atmosférou no nevrátil sa, ostal tam. Voda sa nervózne spýtala Zeme čo do tristo meteoritov zas vymýšľa no Zem odpovedala spokojne: „Moja planéta už nikdy nebude opustená! “

O TISÍC ROKOV Neskôr...

Urobiť život bola veľmi ťažká práca no podarilo sa to. Konečne sa zo Zeme ozýval ryk šeliem, telefonovanie ľudí a plač deti. Zem, Oheň, Voda i Vzduch boli náramne utešení. Skoro každý zabezpečoval rastlinstvu aj živočíšstvu niečo. Voda pokojne pretekala pomedzi luky, Oheň zabezpečoval ochranu a teplo, Zem bola našou materskou planétou no a Vzduch. Vzduch si myslel, že nie je pre nič dôležitý, že ho nikto nevidí, nepočuje nevníma. Začali vyrábať i všelijaké elektrárne ,čo vzduch ničí. Rozhodol sa že sa to zmení... Lenže nevedel ako. Pri mu pomohol jeden maliar čo kreslil farebnými pastelkami na biele plátno, a to plátno bolo zrazu farebné. Skúšal všeličo. Sfúkol na seba hrnček s farbou, nepodarilo sa. Poprosil deti aby ho pomaľovali fixkami, ani po tento krát sa nepodarilo. Bol z toho zúfalý. Kráčal po ulici, stretával ľudí ktorí mali také vlasy, hentaké oblečenie, proste boli farební. No vzduch taký nebol, cítil sa sám. Od toho hnevu, šmaril svoje neviditeľnej ruky do púdra okoloidúcej pani. Pozrel sa na svoju hornú končatinu a tá... zrazu bola farebná! Jasné, že púdrovou farbou. To mu nevadí. konečne ma svoju vlastnú farbu! Nadul svoje mocné pľúca a zafúkal. Už nebol priesvitný. V takejto novej farbe sa išiel prejsť. Keď chodil všimol si že každý človek sa začal potkýnať a nič nevidieť. Aj voda a oheň vykrikovali, že čo to stalo. Vzduch si uvedomil akú práve urobil chybu. No zrazu sa stalo niečo nečakané. Ľudia hovorili, priam prosíkali vzduch, nech niečo urobí s touto katastrofou, lebo takto zahynú! Začnú si vzduch vážiť a nebudú ho ničiť. To sa už vzduchu nemuselo hovoriť dvakrát. Ihneď umyl celé telo, oprášil, vysušil. Ľudia mu ďakovali. A všetky živly ho pochvaľovali, že je statočný. Tak preto vzduch nemá farbu.

Martina Jurčíková, Anna Kroupová a Bianka Vondrová – Včera sa mi snívalo, že som Einstein

Volám sa Bianka Vojukopova a žijem v Bánovciach nad Bebravou. Som ako obyčajné dieťa, ale nemala som šťastie vo výbere súrodencov. Nás je doma päť. Mama, otec ja a dve moje strašne otravné sestry. Jedna otravná a druhá ešte otravnejšia. Volajú sa Martinka(5) a Anička(15). Tú staršiu čo má pätnásť prezývam Ančurda-Pančurda, a mladšiu sestru Mačiak-strašiak. No, nebudeme sa baviť o mojich sestrách. Prezradím vám môj sen. Ten sen bol strašne nóóóóó, ako to mám povedať, proste to bolo divné. Pýtate sa prečo? Tak vám to rozpoviem. Ale nesmejte sa! Ste pripravený? Každý predsa vie, že Einstein bol fyzik, veľmi múdry fyzik. V tom sne som bola Einstein JA! Prebrala som sa, zistila som, že moja posteľ je omnoho tvrdšia. Ja takú posteľ nemám! Pozrela som na svoje ruky. Mala som ich chlpaté. Chytila som sa za vlasy. Kde sú moje krásne hnedé vlasy? Namiesto mojich vlasov som cítila PLEŠINU! Zrkadlo! Moja záchrana. Doteraz som nechcela veriť, že to je pravda preto som sa ponáhľala čo najrýchlejšie k zrkadlu. Pozrela som sa a... Skoro som omdlela od toho čo som videla. V zrkadle som videla obraz Einsteina. Dlhá brada, sprostý tvar tváre. Toto musí byť len sen, snažila som sa presvedčiť sama samú. Ale nebol to sen, bola to snová pravda. OOU. Ja som dievča, on je muž. Ja aby som bola muž ? A

dokonca Einstein, toto nie je normálne. Ale vôbec normálne... Zrazu sa niečo mihlo pred oknom. Opýtala som sa „Kto je tam?“ Rozleteli sa dvere a videla som tam... moju mladšiu sestru! V inej podobe, to je jasné pretože ona by si nikdy nedala také šaty na seba. Vyzerala zlato, ale pravda je stále rovnaká . Stále bola OTRAVNÁ. Kričala na celú miestnosť „Einstein, Einstein, Einstein“! skoro dostala záchvat. A kde je Ančurda? Stála v rohu v otrasne krátkych šatoch. „Ančurda ahoj!“ „Čóóó? Aká Ančurda. Ona sa volá Amurda“. Toto je už úplne nenormálne. „Anurda, a toto dievča, ako sa voláš?“ „Jáá? Ja som predsa tá najkrajšia princeznička s najkrajším menom. volám sa Marlata“. „Fíha až ma naplo pri tom mene.“ „Mmmmarlata poukazuješ mi prosím toto mesto“? Marlata poctená takou cťou ihneď prikývla. „Ale zoberieme aj Ančur... vlastne Amurdu so sebou, jasné?“ Marlata trošku zapochybovala, ale potom to dovolila. Dvere domu sa zavreli a Marlata rozprávala ako nejaká hlásateľka. „toto je mesto Ulma.“ Tu je pekárstvo, tu zas mliekareň tam je to, to, to, to už ma s toho začala bolieť hlava. Keď som už pomaly zaspávala Marlata zakričala: „a tu je kráľovstvo. Ja som trdlo! Už viem prečo som ťa chcela zavolať. Kráľ vás volá.“ „Prečo“? Bola som úplne vyľakaná. „Neviem.“ Riekla rýchlo Marlata a odišla. Jasné, že s ňou odišla aj Amurda. V tej chvíli som ich chcela zabiť. Ako môžu byť také pokojné, keď ja mám isť ku kráľovi! Čo som mala robiť? Išla som tam. Prišlo mi na um že som hladná. V bruchu mi škvŕkalo ako nikdy v živote. Prišla som tam. Kráľ ma hneď privítal so slovami: „Dobrý deň pán Einstein. Ste pripravený učiť môjho syna? Hmmm, jasné že som pripravená, ehm pripravený, pán kráľ“. Pomyslela som si, že veď ja neviem vôbec nič o fyzike, veď mi sme sa to ani neučili. Predsa som štvrtáčka! Moje myslenie prerušil kráľ: „v tejto miestnosti je môj syn, a keď to pokašlete tak vás zabijem. “ V hrdle som prehltla slinu. „Dddobre.“ Vstúpila som do tej miestnosti. Ten syn tam už aj sedel na lavici. Vlastne som ho nič nenaučila. O týždeň prišiel kráľ a spýtal sa syna niečo o fyzike, čo som ja ani nevedela no a syn na to nič neodpovedal. Celá kráľovská rodina bola na Einsteina veľmi naštvaná. Zavreli ho do väzenia, pretože mu mali v piatok sťať hlavu. Nastal piatok. Einsteina viedli k sekere. Sekera sa zdvíha. A..... „Biba vstávaj“! Za nos ma ťahala moja mladšia sestra. „Bála som sa o teba. Zo spánku si niečo kričala“. „áááááááá nič“! Hneď som vstala z postele a išla som sa učiť všetko o fyzike. Nič som sa však nenaučila, ale to nevadí. Nechcem prísť o hlavu! Nevadilo mi vysmievanie mojich sestier, nevadilo mi nič! Len nech neprídem o hlavu! A Bia až do teraz číta knihy, ktorým nerozumie.

Jakub Kluvánek a Filip Lukáč-Kuruc – Výlet k zemskému jadru.

Kde bolo tam bolo, kde sa sypal piesok a lial vodopád. Stála jedna dedinka, ktorá sa volala Rovill. V tej dedine bývala žena menom Alžbeta a 1 muž menom Peter, ktorý mali syna ktorý sa volal Adam. Bola to veľmi šťastná rodinka. Obyvatelia dediny sa k nim správali veľmi dobre. Adamko mal v škole kamarátov, a bol veľmi múdry. Mal všetko čo chcel. 1 prianie sa nedalo splniť. A to bol výlet k zemskému jadru, chcel zistiť, čo bolo v zemskom jadre. A to bolo pre jeho otca nemožné. Ale Adam si myslel svoje. Stále po tom túžil. I cez to, že to bolo nesplniteľné.

Až raz, bol to deň Adamových narodenín - mal 10 rokov. Dostal veľa darčekov, ale nie to čo chcel. „Čo Ti je?“ spýtala sa ho mama. „Ách“ vzdychol si chlapec, „nesplnil sa mi môj sen.“ „A aký sen?“ „Môj sen navštíviť jadro.“ „Ale to nič raz sa ti to určite výplní.“ „To pochybujem.“ povedal Adam a odkráčal do izby a tam strávil zvyšok dna. Ani na večeru neprišiel, len sedel pri okne a díval sa na nočnú oblohu, a zrazu kde sa vzal, tam sa vzal, uvidel malú vilu ktorú naháňa holub. Adamko si pomyslel, musím jej pomoc natiahol svoj prak, že toho holuba zastrelí. Adam bol ale veľmi šikovný, tváril sa, že ho chce zastreliť a holub sa zľakol a uletel. Zadychčaná víla sa vydýchala a po chvíľke povedala Adamkovi „veľmi pekne ti ďakujem zachránil si mi život za odmenu ti splním jedno prianie“ Adamko veľmi dlho neváhal, a vyslovil svoje prianie. Ani to nestihol dopovedať a bol vo zemskom jadre. Keď sa Adam spamätal a pozrel sa kde je hneď vedel, že je v zemskom jadre. Všetko tam bolo červenožlté a bolo tam strašné teplo. Adam si dal

dole teplý sveter a pozrel sa na vílu, víla bola celá spotená a povedala Adamovi nech račej odídu, v tom sa niečo pohlo obidvaja od strachu skoro vypustili dušu. Bol to nejaký malý človek, ktorý však nebol z mäsa a kostí, ale zo slnečného žiarenia. Víla a Adamko si vydýchli, a opýtali sa ho aké majú zvyky a históriu. Slneční muž im všetko povedal. V tom sa Adamko pozrel na hodiny. Bolo už neskoro v noci. Víla mávla rukou a boli doma. Rodičia už oňho mali starosť. Keď im všetko rozpovedal, rodičia nemohli veriť vlastním ušiam. Potom si Adamko ľahol rozlúčil sa so vilou a zaspal. A tak sa Adamkovi splnil jeho sen.

Jakub Kluvánek a Filip Lukáč-Kuruc – Čo je v čiernej diere

Kde bolo tam bolo, bola raz jedna čistinka na čistinke domy, a v strede bola veľká budova z názvom Vedecká budova. V tej budove pracovali vedci. Vždy každú záhadu vyriešili, až raz, bolo to pondelok keď dostali list od vedeckej hlavnej budovy v Paríži ako inokedy. Všetci boli zvedaví čo majú tento týždeň vyriešiť, tak neváhali odbalili list a čítali : „Tento týždeň mate vylúštiť čo je v čiernej diere. S pozdravom Peter Cholik.“ Všetkým vedcom odrazu padla sánka. 5 minút bolo úplne ticho, zrazu sa ozval hlavný vedec (Viktor Hreňovský) „Ehmm takže vieme čo máme robiť: Poďme teda robiť.“ povedal trochu beznádejne. Všetci sa teda rozišli do svojich pracovní. Nikto nevedel čo má robiť, tak to bolo 2 dni. V utorok o pol 8 večer bola konferencia o tom, kto našiel nápad ako to zistiť, ale nikoho nič nenapadlo. Pol hodinu sedeli a nič nerobili. Vtom sa ozval Viktor s víťazným úškrnom „Čo keby sme vyslali do čiernej diery sondu, zhltla by ju, a mi by sme mohli vidieť čo je vnútri“ a ostatní hneď súhlasili. Za 10 hodín zhotovili sondu, nie div, že boli odborníci v stredu o pol 1 mali štart. Štart bol veľmi preveľmi dobrý sonda stúpala pekne k oblakom. Vedci jasali. Všetko prebiehalo podľa plánu, ale zrazu zistili, že jeden vedec chýba. „Ten vedec je v sonde“ povedal jeden vedec „opravoval tam trysky.“ „Určite je nažive.“ ozval sa druhý vedec „Máme vysielačku môžeme s nim komunikovať.“ Zapli vysielačku a z vysielačky sa ozvalo „Som v poriadku ta diera ma zhltla, v nutrí nie je nič. Zbohom všetci, už mi dochádza kyslík.“ Vysielačka sa vypla. „Chudák“ povedali všetci „Ideme ho zachrániť,“ povedal Viktor „máme predsa raketu. Rýchlo do rakety.“ Za 1 hodinu boli pri čiernej diere strčili do nej háčik zachytili sondu a vytiahli ju .V sobotu napísali list vážený Peter Cholik zistili sme, že v čiernej diere nie je nič. A tak sa dozvedeli čo je v čiernej diere. Koniec

Lucia Hederová a Ema Hlaváčová – Čo robia dažďové kvapky keď neprší?

Kde bolo, tam bolo, vysoko v oblakoch bolo veľa mrakov. Ale predsa neboli všetky rovnaké. Jeden mrak bol predsa niečím výnimočný. Mal veľmi rád dažďové kvapky A ešte niečím bol výnimočný. Mal v sebe veľké množstvo dažďových kvapiek, čo ostatné mraky nemali. Jedného dňa sa kvapky dozvedeli, že na zem prišla jeseň. Všetky kvapky sa veľmi tešili. Chceli byť už na zemi. No mrak z toho nebol veľmi rád. Lebo to znamená, že by odišli od neho. No oni chceli ísť zem, ale počasie im to nedovolilo, lebo stále svietilo slnko. A tak kvapkám došlo, že tento deň nemôžu spadnúť na zem, lebo ľudia chcú aj slnko. Nemôže stále len pršať. Kvapky si povedali: „Ale to znamená, že dnes sa môžeme hrať s mrakom rôzne hry!“ Napríklad: hojdať sa, rozprávať sa, čítať si a iné. Keď neprší, kvapky sa s mrakom hrajú rôzne hry alebo sa spolu zabávajú. A z toho vyplýva, že sa musí striedať počasie.

Lucia Hederová a Ema Hlaváčová – Narodenie Blesku.

Kde bolo, tam bolo, bola jedna jaskyňa, v ktorej žil jeden smutný otec Mrak s manželkou, ktorá sa volala Dážď. Dobre si tam žili, ale boli smutní lebo nemali žiadneho syna. Všade chodili sami,

a jedli čo mali. Jedného dňa bola veľká búrka. Všetci sa schovávali do jaskýň, ale Mrak a Dážď sa neschovali, lebo čakali na ich veľký sen. Chceli syna, na ktorého tak dlho čakali. Keď búrka utíchla, uvideli pred sebou malinké dieťatko. Najprv si mysleli, že je to veľký kameň. Išli sa tam pozrieť. Keď tam prišli videli, že je to ich maličký syn. Hneď mu dali meno. Volal sa Blesk. Vychovávali ho, až z neho vyrástol veľký Blesk. Keď sa oženil so Slnkom hneď sa aj pohádali. Udobrili sa, a mali spolu deti Sneh a Mráz. A od vtedy sa už nepohádali. Boli šťastný, a možno žijú doteraz. Od tých čias iba niekedy býva Búrka, lebo sa stále mali radi.

Kristína Fantúrová – Narodenie Blesku.

Dnes v škole nám pani učiteľka hovorila o búrke. Spolužiak sa len tak zo somariny opýtal, že ako sa narodil Blesk. Pani učiteľka to nebrala ako žart, a hneď nám porozprávala príbeh o narodení Blesku. Stále som si myslela, že si vymýšľa len aby nás zaujala. Nič zaujímavé to nebolo, ale aspoň som sa tvárila, že ma to zaujíma. Na druhý deň sme o tom mali robiť projekt. Všetci sa pýtali, že o čom to bolo, ale nikto nevedel. Ja som napísala iba to, čo som si pamätala. A bolo toho dosť. Tak keď pani učiteľka videla, že včera nikto nepočúval, tak nám to prečítala ešte raz. A ešte pri tom povedala „Ak teraz nebudete počúvať, viac krát vám to už neprečítam!“ Tak začala čítať: Kde bolo tam bolo, vysoko nad našimi domovmi boli dva „zámky“ ktorým vládli dvaja „králi“. Volali sa Slnko a Dážď. Pán kráľ Slnko mal manželku, a tá sa volala Teplo. A kráľovná Dážď mala manžela, ktorý sa volal Čierny mrak. Jedného dňa sa kráľovnej Dážď narodil syn. Bol veľmi šikovný, a od ostatných s veľmi líšil. Bol čarovný. Kráľovná nevedela aké mu má dať meno. Chcela mu ho dať podľa jeho povahy tak, ako ho dostala aj ona. Ale on mal veľmi veľa dobrých vlastností, že nevedela podľa ktorého mu má dať meno. Medzi tým sa ešte medzi kráľovstvami začala veľká hádka. Kráľovná tým, že mala malého syna nemohla ísť so svojim manželom. Tak kráľ išiel sám. Snažil sa to čím skôr ukončiť. Nechtiac sa pred nimi preriekol, a povedal že sa im narodil synček. Všetky ich nezhody išli bokom a vyzvedali čo sa len dalo, a ich prvá otázka bola ako sa volá. No pán kráľ povedal, že ešte meno nemá. Nakoniec sa prišli pozrieť na ich syna. Druhej kráľovnej Teplo napadlo meno Blesk. Tak sa nakoniec všetci zhodli na mene Blesk. „Ale prečo Blesk???“ spýtala sa kráľovná Dážď. Druhá kráľovná povedala že preto lebo meno Blesk je výnimočné v tom že je čarovné a patrí len tým výnimočným.

Jakubko Dobeš – Ovečka a vlnová dĺžka.

Kde bolo tam bolo, žilo stádo oviec a jedna, ktorá bola najmúdrejšia zo všetkých oviec sa volala Minďuška. Ovečka Minďuška stále iba drgala ostatné ovce, a tie sa na ňu tak hnevali, že si to ani neviete predstaviť, a stále, keď sa k nim priblížila, ovce išli od nej preč. Jeden deň, keď sa pokojne pásli prišiel vlk a chcel ich všetky zožrať, Minďuška bola pri nich a zrazu sa potkla, a všetky ovce zhodila na zem. Keď boli na zemi začali strašne silno robiť béé-béé-béé. Keď to počul bača ihneď všetko nechal, tak zobral veľkú palicu a išiel von, kde uvidel vlka a začal biť vlka. Bil ho a bil až vlk zobral nohy na plecia . Len sa tak za ním prášilo.

Bol taký vystrašený , že sa ukryl hlboko v lese. Jeho zavíjanie – úúúúúúúúúú , vaúúúúúú, úúúúú – sa nieslo lesom až na lúku ako vlnová dĺžka. A čo sa dialo na salaši?

Nakoniec bača Minďušku pochválil. Ostatné ovce tiež Minďuške ďakovali, a keď bača odišiel ovce začali vymýšľať názov, nakoniec vymysleli názov vlnová dĺžka. Ten názov sa používa ešte dnes. Bača počul hlasné béé-béé-béé. To zazvonil ovečkám zvonec a rozprávky je koniec.

Filip Vlnka a Filip Fereje – Včera sa mi snívalo, že som Einstein.

„To bol ale hrozný deň“. Ozvalo sa spoza izby. Bol som to ja. Dnes v škole som zažil nočnú moru. Bola to naša učiteľka, ktorá mi dala päťku. Mama sa opýtala: „Čo bolo v škole?“ „Ale mami, ani

Obr. 9: Jakub Jánošík: Ovečka a vlnová dĺžka

sa nepýtaj.“ Povedal som smutným hlasom. Ale mama neprestala. „Aká bola v škole známka?“ Nechcel som klamať, tak som jej to radšej povedal. „Mami, nehnevaj sa prosím - dostal som päťku zo slovenčiny.“ „Nevedel som určiť vzor takého podstatného mena.“ Mamina sa síce nahnevala, ale povedala: „Oprav si to!“ „Áno mami.“

Rýchlo som sa išiel učiť. „Panebože“. Zakričal som, lebo nám dala učiteľka na 2 strany sa učiť. Nahneval som sa, a šup do učenia. Keď som sa začal učiť, nejaké decko vonku začalo kričať. Tak som zatvoril okno. A zas do učenia. Nastal večer. Konečne som sa naučil. Ale najhoršie bolo, že som sa to učil celý deň. „Jáj, tá slovenčina!!!“ Mama povedala: „Choď si umyť zuby, keď si už naučený.“ Umyl som si zuby a išiel som spať.

Sníval sa mi takýto sen: Snívalo sa mi, že som Einstein. Bol som v škole. Pani učiteľka ma vyvolala odpovedať, aby som si opravil tú päťku. Opýtala sa ma zložitú otázku: „Ako sa volá kamzík, ktorý žije v Tatrách? “ A ja som to vedel. Pripadal som sa ako Einstein, keď som to vedel. Odpoveď bola: „Kamzík tatranský.“ Bola to pravda, čo som povedal. Pani učiteľka sa usmiala. Dala mi za to krásnu a veľkú jednotku. Prišiel som domov a mamine som povedal: „Dostal som jednotku.“ Mama sa usmiala a pochválila ma. A toto bol koniec môjho sna.

Zobudil som sa a dúfal som, že to bolo naozaj. Naraňajkoval som sa a išiel som do školy. Prišiel som do školy a prvá otázka bola: „Ideš odpovedať?“ To sa ma asi opýtalo 20 mojich spolužiakov. Na radu prišla aj učiteľka, ktorá sa ma to tiež opýtala. „Filip, si naučený“? Ja som prikývol, že áno. Zazvonilo. Pani učiteľka ma vyvolala a išiel som odpovedať. Učiteľka bola prekvapená, že všetko viem. Usmiala sa a dala mi jednotku. Ja som sa tiež usmial a išiel som domov. Mamine som povedal: „Dostal som jednotku zo slovenčiny.“ Mamina ma pochválila a tento deň bol najlepší z môjho života. Na druhý deň sa ma spolužiaci opýtali: „Ako si to dokázal?“ „Ja som sa inšpiroval mojím snom: Včera sa mi snívalo, že som bol Einstein.“

Obr. 10: Martina Jurčíková: Včera sa mi snívalo, že som Einstein.

Jaroslav Beneš – Keď padá hviezda, mám si niečo želať. Ale kam a prečo padá?

Aby som si na túto otázku zodpovedal, tak by som si asi želal, aby som to zistil. Ale moc mi to nevzchádza, a preto som do veci zapojil vedu. Prvým krokom bude zistiť, či je to skutočná hviezda. Aby sme to zistili musíme zapojiť ďalekohľad, ale to by trvalo moc dlho a JA nemám čas, takže do toho zapojím fyziku. Prvým krokom, z prvého kroku bude len a len tá fyzika takže predtým než začneme zoberieme kameň a podľa neho za krátku minútku vyrobíme kométu. Keď bude kométa hotová vystavíme ju na slnečné žiarenie. Keď kométa začne byť horúcejšia vezmeme ju naspäť do chládku, nech vypne. Potom zoberieme všetky látky sveta, teda skoro všetky, a spravíme z nich veľkú plynovú guľu, inak hviezdu. Vyhodíme ju čo najvyššie ak spraví veľký kráter pri dopade bola to ona. Ak len zblĺkne, čo aj urobí, nie je to, čo skoro každú noc padá z neba. Tak nám zostáva len výber medzi kameňom, inak meteorom, a kométou, ktorá narobí ešte viac škody ako tak isto veľký meteor. Takže najväčšia možnosť je u meteoritu. Takže sa pustíme do kroku dva, a ten je zistiť prečo nevidíme dopad? A to je hlavná otázka. A to sa zistí veľmi ľahko, a tu je odpoveď. Každý meteor je veľmi malý a pri prelete našou atmosférou zhorí každý meteor aj meteorit a rozdiel je len taký, že meteor je na toľko malý že sa nedostane ani do vzduchu lebo zhorí a premení sa na prach. Meteorit preletí atmosférou, ale nespôsobí veľké škody, ale asteroid môže ukončiť život na zemi. A to je odpoveď na otázku :„Kam padne hviezda, keď si niečo želáme?“.

Sárinka Adamková, Hanka Magová a Verka Štrbavá – O ovečke, ktorá sa učila lyžovať a volala sa Lucia

Za horami za dolami, bývala v maštali lenivá a štíhla ovečka Lucka. Bola blízko Tatier. A číhali na ovečku Lucku zlí vlci. Raz sa išla ovečka Lucka lyžovať. A stretla zlých vlkov. Vlci vždy chcú

ovečky zjesť. Lucka bola ale múdra ovečka. Presvedčila vlkov, že aby ju nezožrali. Ak ju nezjedia, dá im plné vrecia sladkostí. Boli to maškrtní vlci. Tak Lucku nechali, aby sa učila lyžovať. Lucka si v požičovni lyží, požičala lyže, palice, lyžiarky a helmu. Zapísala sa do lyžiarskej školy. Tam učil medveď Matúš. Lucku za jeden deň naučil oblúčiky, lietadielko a chodiť na vleku. Keď sa to ovečka Lucka naučila bol už večer. Večer prišli za ňou hladní vlci. Prišli si po vrece sladkostí. A ovečka Lucka už aj tak spala. Ale hladní vlci, keď im nedoniesla to vrece sladkostí, tak pre ňu postavili veľkú pascu. Ale ovečka Lucka bola šikovná a do pasce nespadla. Zazvonil zvonec a rozprávky je koniec.

Alexej Mekyš a Max Lagin – Prečo je nebo modré?

Nebo bolo kedysi čierne. Lebo to bol iba vesmír. Bol tam taký sumec – čarodejník. Hovorili mu Mr. Vševed. Na planéte kde žil Mr. Vševed bola len voda. Žil na Jupiteri. Boli tam samé sumce. Ich armáda bola najsilnejšia v celom vesmíre. Bola to najsilnejšia armáda až do vtedy, do kedy ich nenapadla nová rasa - žraloky. Napadli ich a uniesli Mr. Vševeda. Žraloky obsadili rodnú planétu sumcov. Žralokom sa zdala opustená, a pre ich druh ideálna. Bola tam voda ako na každej vesmírnej planéte. Sumcov vyhnali pstruhy, a pstruhov vyhnali žraloky. Keď to videl Mr. Vševed hrozne sa potešil a navrhol aby žraloky a sumce žili spolu. Po roku Mr. Vševed zhotovil neviditeľný štít nazval to obloha. Bolo to také ako zrkadlo okolo celej planéty, ktoré nepustilo zlých na planétu, ale dobrý cez to mohli prejsť. Ako vieme na planéte je všade voda a hento je obrovské zrkadlo. Odraz modrej hladiny urobilo to, že bola modrá aj obloha. Ten vynález trvá až do dnes.

ODVTEDY JE OBLOHA MODRÁ

Tamarka Antalová – Prečo vzduch nemá farbu?

Viete prečo vzduch nemá farbu? Nie? Tak ja vám to teda poviem. Bola som raz s dedkom a s mojou sestrou na prechádzku po panelovej ceste. A zrazu pri Kauflande sa niečo neustále hmýrilo. A tak som sa opýtala, že čo je to zač. Dedko mi povedal, že je to VZDUCH. Ja som mu najskôr nechcela veriť. Myslela som si, že je to len dym. Ale keď to aj moja sestra povedala, že je to naozaj vzduch tak som tomu uverila. Ale dedko mi nepovedal, že je tam teplo, ale moja sestra mi aspoň povedala, že je tam vraj teplejšie ako tam kde sme. No tak som sa opýtala: „No tak prečo nemá farbu?“ Dedko mi povedal, že vzduch nemá farbu. Povedal mi, že či si to viem predstaviť, že by sme dýchali napríklad čierny vzduch. To by sme ani poriadne nemohli dýchať. Preto je vzduch priesvitný. A keby bol vzduch napríklad modrý, červený, zelený alebo napríklad fialový. Vzduch je priesvitný a dúha farebná.

Richard Hainc, Jakub Kluvánek a Filip Lukáč-Kuruc – Pažravá čierna diera

Kde bolo tam bolo, keď ešte nebolo na svete nič iné než planéty, vládla nad všetkým čierna diera. Jupiter, Mars, Venuša, Saturn, Urán, Neptún a Zem, tie všetky museli pracovať pre kráľovnú čiernu dieru. Všetky tieto planéty už 9999 rokov pracovali pre čiernu dieru. Raz si zem povedala: „Tak toto už naozaj nevydržím, už 9999 rokov pracujeme pre tuto namyslenú čiernu dieru.“ Zem zvolala poradu, na ktorú pozvala všetky planéty. Všetky planéty sa báli že ich čierna diera pohltí.Tak Zem na všetko zostala sama. Potajomky, keď čierna diera spala, tak ju zem z okna vytlačila von. Od vtedy čierna diera poletuje po vesmíre. Koniec

Informatika

1. kategória

1. miesto: Klára Filová – Počítač, ktorý nevedel počítať

Bolo raz jedno dievčatko a volalo sa Katka. Bola prváčka. Nemala rada matematiku, pretože nevedela dobre počítač a všetci sa jej za to smiali. Katka povedala, že sa to naučí. Išla za počítač a počítala na ňom domácu úlohu. Prišla do školy a chválila sa, že domácu úlohu si napísala za jednu minútu. Deti povedali, že jej neveria a opýtali sa, či si to stopovala. Katka zas klamala a povedala ÁNO. Pani učiteľka dala dve domáce úlohy z matematiky. Katka sa už tak tešila, že si spraví úlohy a môže sa ísť hrať na dvor. Prišla domov a hneď si sadla k počítaču. Zapla ho. A on namiesto toho, aby pípol, zavrčal. „Uf, asi nebude niečo v poriadku, " by sme si pomysleli my, ale Katka si to vôbec nevšimla. Hneď začala počítaču dávať príklady z domácej úlohy. Počítač sa na to, že jej musí počítať jej úlohu, už riadne nahneval. A tak, keď Katka napísala: „ježko má dve jabĺčka, krtko jedno a zajačik tri, koľko ich majú spolu? ", počítač napísal, že je to 8. Katka to tam napísala. Potom mu dala druhý príklad: „Miška má tri sponky, Lenka jednu a Petra štyri. " Počítač napísal, že spolu majú 10. Tak to tam napísala. Ráno prišla do školy. Všetky deti to mali dobre okrem Katky. Katka sa veľmi rozplakala. Pani učiteľka kontrovala domáce úlohy. Katka dostala päťku. Katka rýchlo bežala pri počítač. Počítač jej tam napísal: „Rob si sama domáce úlohy, inak sa budem tvárit', že to neviem. A bude zo mňa počítač, ktorý nevie počítať! "

2. miesto: Samuel Rýdzi – Môj Avatar

Avatar je vymyslená potvora, teda Sajens fikšn. Aspoň podľa mňa. Začína sa príbeh len pre silné povahy. Je to modrá statočná zrúda - obluda. Je veľký asi ako keď sa medveď postaví na zadné laby. Hlavu má obrovskú, trčia na nej špicaté uši, ako Elfovi. Oči má šikmé ako pistácie a sú bledohnedej farby, v strede oka má zreničku veľkú ako pingpongová loptička. Nos sa podobá ľudskému, ale nie je urobený šikmo, ale je rovný a ostrý. Ústa vyzerajú veľmi nahnevane, sú rovné a na konci zahnuté nahor. Skoro akoby sa usmieval. Krk je stiahnutý a mohutný, akoby mu hrdlo niekto vtlačil dovnútra. Celá hlava a telo sú tmavomodrej farby. Telo má ako obor. Široké ako keď sa postavia dve pumy čierne vedľa seba na zadné laby. Môj Avatar SNINDŽEL žije v praveku. Preletel tam strojom času. V mojom príbehu bojuje proti pravekým zvieratám. Musí tvrdo bojovať proti levom šabľozubým a proti obrovským slizkým jaštericiam. Začalo to takto. Avatar Snindžel sa plazil po pralese. Vôbec nepočul, že sa za ním prikráda a chce ho zabiť obrovská slizká jašterica, taká dlhá, ako keby ľudia postavili tri limuzíny na seba. Jej sliz bol veľmi jedovatý. Avatar Snindžel sa jej ale nezľakol a chytil svoju mačetu a rozsekal ju na kusy. Má totiž mačetu dlhšiu ako je on sám. Dlhá je skoro desať metrov. Dával si pozor aby sa ten jed nedostal na jeho ruku. Kvapka jedu mu padla na jeho palec. Začal ujúkať a zvíjať sa od bolesti. Ledva sa postavil na nohy. Išiel do svojej jaskyne v pralese a tam hľadal knihu, kde by bol recept

ako sa bolesti zbaviť. Bolo tam napísané: „Korienok zo stromu hnevu a ešte srdce z hada, ktorý žil hlboko, hlboko pod hladinou pralesného jazera. Musíte z toho uvariť elixír.“ Tá príšera, ten had, bol nebezpečný tým, že je veľmi dlhý, ako keby ste postavili jeden raketoplán a jeden autobus vedľa seba. Strom hnevu bol zasa nebezpečný tým, že to bol prevtelený kráľ jašteríc. Bol oveľa väčší ako jeho poddaní. Možno bol taký vysoký ako keď postavíte kamión s vlečkou na seba a to je dlhšie ako dve limuzíny. Avatar Snindžel bol silný, získal srdce hada a aj korene stromu. Navaril si elixír a uzdravil sa. Môžete ho stretnúť v pralese, ak sa strojom času vrátite o miliardu rokov naspäť.

3. miesto: Vanesa Ondrušíková – Ako vyzerá svet, keď si zakryjem jedno oko?

Ahojte, volám sa Kika. V škole som dobrá v slovenčine. Ale nenávidím matematiku. Včera nás do školy prišiel navštíviť Mikuláš. Prišiel s ním aj Anjel a Čert. Dostali sme všetci Kinder vajíčka a cukríky. Čert bola pani vychovávateľka Exlerová. Mikuláš bol pán školník. Anjel bola pani vychovávateľka Richtarechová. Keď zazvonilo, tak sme išli na veľkú prestávku. 3.B vyhrešil pán učiteľ, pretože sa stále tlačili na lavičke. Keď som išla domov, tak som videla, ako sa ku mne niekto blíži. Bol to môj otec. Bála som sa, že to je niekto iný. Boli sme doma a ja som sa nudila. Tak som sa opýtala, či môžem ísť von. On na to, že môžem. Tak som išla. Vybrala som sa do prírody. Bývame blízko lesa, v ktorom je menší kopec. Vybrala som sa naň. Zobrala som si so sebou ďalekohľad, a pozrela som sa cez dierku. Jedným okom som videla svet úplne inak. A dvomi očami som videla svet normálne. Bolo to zvláštne. Myslela som, že svet jedným okom vyzerá tak isto ako s dvomi. Nuž čo. Už je večer. Idem domov. Keď som prišla domov, tak ma rodičia vyhrešili, lebo som prišla neskoro. Bolo 10 hodín večer, a ja som stále nespala. Bolo mi zle. Nakoniec som zaspala o jedenástej. Môj pes Dunčo ma upokojil. Keď som spala, tak sa mi sníval divný sen. Snívalo sa mi, že som spadla z okna a zlomila si nohu. Bolo to strašné. Ráno som išla znova do školy. Tešila som sa, pretože bol piatok. Bol posledný deň v týždni. Po škole som išla domov unavená. Ľahla som si do postele. Keď som sa zobudila, tak už bolo ráno. Poobede po mňa prišla kamarátka. Išli sme na nákupy. Kúpili sme si: šaty, náušnice, jedlo a pitie. Keď bolo 5 hodín večer, tak som išla domov. A potom...

2. kategória

1. miesto: Diana Škerdová – Môj Avatar

Ťažko povedať, či vôbec existuje vec, ktorá by človeku tak uľahčila život, ako jeho Avatar.

Ja si môjho Avatara predstavujem ako moju absolútne identickú dvojičku. Vyzerala by ako ja, obliekala by sa ako ja, používala by rovnakú kozmetiku, čiže bola by „ja “... len nie tak úplne.

Boli by sme niečo ako sestry, len ona by bola tá... ochotnejšia. Keď by sa mi napríklad nechcelo do školy, ona by o 6.00 hod s úsmevom vstala a zahlásila: „V pohode, sestrička, ja tam za teba skočím, spoľahni sa.“ A bolo by. Ja by som mohla pokojne ďalej spať. Alebo, keď by ma na rande pozval chlapec, o ktorého by som ja záujem nemala, ona by s ním v pohode šla, a ja by som nebola za nesúcitnú a neschopnú pochopenia lásky... Krása! A keď už by bola taká ochotná, mohla by za mňa aj upratovať, chodiť do obchodu a nedrzo odpovedať na mamine otravné otázky! Bola by vlastne... moje dokonalejšie ja... a všetky jej zážitky s mojimi priateľmi a vedomosti, ktoré by zbierala, keď ja by som nemohla, by sa automaticky ukladali do hlavy aj mne. Mohla by som precestovať kľudne aj celý svet. Kým ja by som bola v Paríži, ona by bola v Londýne. No zážitky by som mala aj jej... žila by som 2 životy! ONA by žila život, ktorý mňa až tak veľmi

nezaujíma, život, v ktorom musím robiť veci, ako mi ľudia kážu. JA by som žila život aký chcem, život v ktorom si plním sny!

S Avatarom by jednoducho život stál skutočne za to!

2. miesto: Erik Galušťák a Boris Stránsky – Budem mať ťažšiu hlavu, keď v nej bude plno vedomostí?

Podľa mňa odpoveď na túto otázku je áno aj nie. Záleží na tom z ktorého uhla pohľadu sa na to pozrieme. Ak bude niekto myslieť na váhu ako na kilogramy tak určite nie, ale ak zasa niekto iný na váhu vedomostí tak bude určite ťažšia. Môžem to povedať z vlastnej skúsenosti.

Tak napríklad. Minulý rok pred koncom školy sa uzatvárali známky a bolo treba sa veľmi veľa učiť ako vždy. V jeden deň sme mali písať 2 veľké testy a 3 desaťminútovky. Nemal som sa to šancu stihnúť naučiť, pretože som sa neučil z hodiny na hodinu. Nad učebnicami som strávil celý deň. Vlastne aj niečo z noci lebo som zaspal asi o jednej spolu zo zošitmi. Ráno som bol v strese z toho že som sa to nestihol nabifľovať a že to neviem. Ako som mal vtedy vo zvyku, každé ráno sa odvážiť to som spravil aj teraz. Váha sa nezmenila, bola rovnaká ako pred dvoma dňami. Dnes tento zvyk už nezprovozňujem lebo sa desím toho čo ukáže ručička. Takže toto je dôkaz že hlava nemôže byť ťažšia na váhu. Ale aj tak bola určite ťažšia. Bola ťažšia na vedomosti pretože som bol po tomto dni v škole taký unavený ako keby som celý deň nosil na krku sto kilov.

3. miesto: Jaroslav Beneš – Prečo počítačom pobehujú iba 0 a 1?

Prečo? Aby sme prišli na odpoveď, musíme sa opýtať, čo sú to 1 a 0. Je to jazyk počítača, ktorý si behá po virtuálnom svete. Ale prečo sú to práve 1 a 0? Lebo keby to boli 10 a 2, alebo 5 a 3, nie sú tak blízko na číselnej osi ako 1 a 2. A preto, že sú tak blízko seba, tak sa ich do toho počítača viac zmestí. No však v dnešnej dobe to nie sú len 1 a 0. Už počítač pozná aj písmena a všetky možné čísla. Prečo? Lebo keby mal človek lúštiť milión jednotiek a milión núl, tak by ho po hodine asi kleplo. Preto dnes existuje veľké množstvo prekladačov na lúštenie 1 a 0, preto sa nikto nemusí báť, že bude musieť lúštiť 1 a 0. A viete, ako sa lúštia 1 a 0? Lúšti sa to podľa toho, ako sú tie 1 a 0 rozmiestnené. Napríklad „a “ sa v jednonulkárskom jazyku píše 1101001. Ale 1 a 0 nie sú len v našich nových počítačoch. Ešte kedysi, keď ešte boli také obrovské bedne bez monitora, boli tiež 1 a 0. A vtedy ešte neboli prekladače na jednonulkársky jazyk. A keďže som vám už povedal, prečo počítačom behajú len 1 a 0, tak by som vám mohol povedať, že nie je to isté 1 a 0 a 0 a 1.

End of story of 1 and 0.

Ostatné práce v kategórii Informatika

Alica Chudobová a Viktória Ela Kusendová – Počítač, ktorý nevedel počítať

Bol raz jeden počítač, ktorý naozaj nevedel počítať. A predstavte si, mala som ho práve ja! Dali sme mu príklad, že koľko je 1+1, a on nám napísal, že 1+1=5. Tak som sa nahnevala a otrieskala som ho o zem. Mamina sa na mňa nehnevala, lebo chcela to aj ona už dávno urobiť. Potom sme ho pekne zlepili. Na druhý deň nám učiteľka povedala, že nech si zajtra prinesieme svoj notebook, a ak nemáme, tak nemusíme. Tak som si priniesla svoj, ktorý nevedel počítať. Spolužiaci a učiteľka sa čudovali, že čo som s ním spravila. Mysleli si, že po ňom prešlo nákladné auto. Tak som im vysvetlila, čo sa stalo. Počítač sa veľmi zahanbil. Preto si vypýtal doučovanie. Mamina sa mu ponúkla. Od vtedy je múdry, a keď mu dám príklad 1+1=, on nenapíše 5, ale 1+1=3. Potom

som sa mu ponúkla ja a odvtedy už naozaj vedel počítať. Dala som mu príklad 3+3=, a on napísal že 3+3=6. Vtedy som ho dala do opravy a teraz je pekný, červený, a hlavné je, že už vie počítať.

Richard Hainc – Môj Avatar

Dobrý deň, milé deti! Porozprávam vám, čo sa mi stalo, keď som bol s otcom na neznámej planéte, ktorá sa volá Pandúra. No nevedeli sme, že je na tejto planéte život. Uvedomili sme si to, keď sa nám pokazila raketa na ceste domov. Padali sme dlho, až sme nakoniec vyskočili z rakety a rozostreli sme si padáky. Dopadli sme do divnej dediny, v ktorej žili modré stvorenia. Mysleli sme si, že sú to veľkí šmolkovia. Začali na nás mieriť lukmi. No zrazu prestali, lebo prišiel náčelník. Všetci padli na kolená a prestali na nás mieriť. Otec ovládal ich reč. A tak im povedal, že tu hľadáme jeho brata, ktorý tu bol na výprave. Náčelník im povedal, že už zomrel. A ako to tak povedal, tak ich aj hneď upokojil a pomohol im opraviť raketu a oni odleteli na zem. A to je koniec. Ale prosím, nikomu ani muk!

Radko Tuchyňa, Filipko Fereje a Filip Vlnka – Môj Avatar - môj vysnívaný avatar je úžasný

Kde bolo tam bolo, žil raz jeden chalan, ktorý mal rád príšery. Ten chalan sa volal Lukáš. Jeho najobľúbenejší film bol AVATAR. Keď bol nedávno v telke, stále ho pozeral. Jeho sen bol, aby sa dostal na ostrov, kde žije AVATAR. Ten ostrov sa volal Galapágy. Tento ostrov bol veľmi zničený sopkami a krátermi. Keďže tento ostrov je veľmi zničený, ľudia potrebujú veľa potravín a tekutín. Inak by zahynuli. Chlapcov otec tam zavážal potraviny a tekutiny. Lukáš sa to dozvedel v novinách, že tam chodí. Ocina sa opýtal: „Oci, mohol by som ísť s tebou na ten ostrov? “ Otec povedal: „Nie, synku, vybuchujú tam sopky a krátery, je to pre teba veľmi nebezpečné! “ Chlapec začal plakať. Otec premýšľal a premýšľal, a nakoniec sa rozhodol, že spolu pôjdu na ostrov Galapágy: „Lukáš, ideme spolu na ten ostrov. Ale musíš mi sľúbiť, že si budeš dávať pozor na príšery ako sú avatari. “ „Jupí, ale prečo sú príšery avatari? Ja som si myslel, že sú ako z telky. “ Otec povedal: „Nie, nie, oni sú úplne ako príšery.“ A tak sa Lukáš pobalil a spolu vycestovali na ostrov Galapágy. Prišli tam až večer. Lukáš bol už unavený a zaspal. A tak obidvaja spali v aute. Nastalo ráno. Ráno išli spolu rozdať tovar pre ľudí. A mali v pláne pozrieť si džungľu. Otec sa ponáhľal a tak išiel rýchlejšie, kým sa Lukáš stratil. Otec odovzdal ľuďom tovar. Keď sa vracal, tak neuvidel svojho syna.

Chlapec blúdil a zrazu ho uvidel Avatar. Rýchlo za ním bežal. Chlapec sa zľakol, kto za ním ide. Keď sa otočil, uvidel svojho vysnívaného AVATARA. Avatar ho zachránil a odovzdal jeho otcovi. Otec sa síce zľakol, ale keď mu dal svojho syna zaďakoval. Avatar sa usmial a odišiel. Obidvaja sa vrátili k autu a odišli domov.

Zazvonil zvonec a rozprávke o avatarovi je koniec.

Lucia Hederová a Ema Hlaváčová – Ako vyzerá svet, keď si zakryjem jedno oko?

Kde bolo, tam bolo, bolo raz jedno mesto, v ktorom žila jedna rodina. Jedného slnečného dňa sa tá rodina vybrala na výlet do lesa. Bola to Katka, Lenka, otec a mama. V lese boli húštiny, ale napriek tomu tam bolo dobre. Rozložili si deku a jedlo. Lenka a Katka sa najedli a išli sa sami prejsť po lese. Objavili tam rôzne rastliny, plody, aj pár zvieratiek. Les sa im veľmi páčil. No zašli až veľmi ďaleko a nevedeli sa vrátiť. Mama s otcom boli veľmi nervózni, lebo ich dcérky boli dlho preč. Katka a Lenka sa zatiaľ túlali po lese, či nenájdu nejaký východ. Lenka išla prvá a Katka išla hneď za ňou. Dostávali sa do hlbšieho a hlbšieho lesa, kde sa už dosť báli. Lenka sa obzerala

všade okolo seba a nezbadala pred sebou ostrý konár. Zrazu sa ocitla vo veľkej bolesti. Zostala v pomykove, lebo nevedela, čo sa deje. Keď sa pozrela na okolitý svet, všetko sa jej zdalo úplne iné. Katka bola úplne vystrašená, lebo nevedela čo má robiť.

Po chvíli sa dostali von z lesa a tam zbadali svojich rodičov. Rodičia boli šťastní, ale keď zbadali, čo sa stalo Lenke, boli s toho smutní. Nepovedali jej, čo sa stalo, lebo vedeli, že má vypichnuté oko. Nasadli do auta a išli ku lekárovi.

Lenka si na oko po rokoch zvykla a videla svet ešte lepšie ako predtým. Dávajte si pozor na oči, ale keby ste si zakryli svoje zdravé oči, neuvideli by ste to tak ako Lenka.

Tamara Antalová – Počítač, ktorý nevedel počítať

Rodina Ozembuchovcov si kúpila nový počítač. Počítač, ktorý bol úplne novučičký a úplne tenučký. Kamilka si ho už po prvom použití obľúbila, pretože nebol taký pomalý ako ten starý. Bola s neho úplne zbláznená. Keď tam tatino nainštaloval kalkulačku, chcela som si to vyskúšať prvá. Potom som však zistila, že tá kalkulačka vôbec nefungovala. Začala som sa hnevať na tatina. „TATINÓÓÓ!“ zakričala som. „Tá kalkulačka vôbec, ale vôbec, nefunguje! Máme hnusný počítač! Nenávidím ho!!!! “ Tak som si ho obľúbila, že som ho začala nenávidieť. Bol to hnusný, odporný počítač, ktorý vôbec nevie počítať. Nevie, koľko je 2+2. To vie aj škôlkar, koľko je 2+2, to je predsa 4. Nech si ráta na prstoch. Dá si 2 prsty hore, a potom ešte pridá dva prsty na ruku. To je také jednoduché!

Kamilka išla do školy s hnevom. S veľkým hnevom na počítač, pretože sa ráno dozvedela, že počítač nemá ruky, tak môj nápad sa ako keby rozplynul. Bola som na tatu nahnevaná ako nikdy. Domácu úlohu z matematiky som vôbec nevedela. Aj keď som bola na tatu nahnevaná, tak som ho poprosila o pomoc. „Počítač nevedel počítať!! “ zakričala som na tatu, keď mi povedal, že či neviem počítať.

Obr. 11: Jakub Kluvánek: Narodenie blesku.

História

1. kategória

1. miesto: Jakub Dobeš – Keby som mal ja vybrať 7 nových divov

Keby som mal vybrať ja sedem nových divov sveta, neboli by to žiadne neuveriteľné stavby ako Pyramídy, pretože podľa mňa záleží viac na ľudských pocitoch a vlastnostiach. Toto je teda sedem divov sveta, ktoré považujem za najdôležitejšie: rodina, čistý vzduch, priateľstvo, pomoc druhým, odvaha, smiech a strecha nad hlavou. Na týchto veciach v živote naozaj záleží. Rodina je asi najdôležitejšia zo všetkých, pretože ak nemáme niekoho, o koho sa môžeme vždy oprieť, tak vlastne nemáme nič.

Priateľstvo bez vyžívania a podrazov je tiež veľmi cenná vec. Všetci predsa potrebujeme človeka, ktorému sa môžeme vyrozprávať. S pravým priateľom sa každý smútok delí na polovicu a každá radosť sa zdvojnásobuje.

Pomoc druhým zasa prináša skvelý, hrejivý pocit pri srdci. Nemusí ísť ani o pomoc veľkú. Niekedy stačí iba úprimný úsmev a všetky problémy sa stanú nepodstatnými. Tiež sa hovorí, že odvážnym šťastie praje. Často kvôli nedostatku odvahy premárnime možnosti, ktoré sa nám naskytnú. Vtedy si povieme, že ak by sme boli odvážnejší, mohlo by to všetko dopadnúť úplne inak.

2. miesto: Klára Filová – Moje vysnívané múzeum

Keď budem veľká, spravím si svoje vlastné múzeum. Bude celé červené. Budú tam tri poschodia. Na prízemí bude pokladňa a zaujímavosti o vesmíre. Na druhom poschodí budú zaujímavosti o zvieratách a o vzácnych kameňoch. Na treťom poschodí budú historické veci, hry, bábiky... A ja tam budem ako sprievodkyňa. Pri pokladni budem predávať všelijaké pekné a zaujímavé predmety. Vstup tam bude za 15 eur. To múzeum bude v Banskej Bystrici. Alebo v Bratislave. Mohlo by to byť aj v Bánovciach nad Bebravou. Teším sa, ako tam prídu deti, pozdravíme sa a ja im začnem rozprávať čarovný príbeh o Koníkovi Lady a oni sa rozbehnú po múzeu a budú hľadať kúzla a čary a tajomné veci, ktoré pomôžu Koníka Lady nájsť a zachrániť. Tak napríklad, prišli ku sove, ktorá im dala takúto úlohu: musíte nájsť zvieratko, ktoré je najkrajšie. Deti začali hľadať a všimli si malú bielo-šedo-čierno mačičku, ktorá bola moja. Pobehovala si po múzeum. Ale deti stále hľadali a najlepšie to mala Natália. Bolo to malé a zlaté dievčatko. Malo hnedé vlásky. Napísala tam jej najobľúbenejšie zvieratko je mačička. A mačička mala heslo k ďalšej úlohe. A takto deti spoznávali moje múzeum. Vlastne hrali sa. Príďte sa i vy zahrať do môjho, Klárkinho, múzea. Teším sa na vás.

3. miesto: Vanesa Ondrušíková a Anna Kroupová – Môžem zmeniť svet jedným dotykom?

Ahojte! Volám sa Angelika Mevetová. Mám 12 rokov. Bývam na malom ostrove Santa-Berra. Poviem vám, že som čarodejnica. Trošku čudná, ale čarodejnica. Som jedináčik. Strašne rada čarujem falošné svety. Niekedy sa mi to nedarí, ale chápete, som predsa nemehlo. Raz sa mi podarilo vyčarovať žabu so žirafím krkom. Potom bociana s mačacou hlavou. Mnohokrát sa mi podarilo premeniť nášho psa na vtáka. Skoro nám uletel! Potom som dostala riadny výprask. Mala som aj domáce väzenie. Naši ma prihlásili do školy pre poslušné deti. Na historickom krúžku som sa nudila. Bolo to dosť únavné. Skoro som zaspala. Lenže ma zobudil učiteľkin krik: „Mevetová !!!! Dokážeš zmeniť svet jediným dotykom? “ spýtala sa. Zrazu som sa začervenala: „ Nóóóó jáááááá... Asi nie, ale pokúsim sa, “ odpovedala som. Táto otázka sa mi vryla do pamäti. Po vyučovaní som sa rozbehla po schodoch, schmatla som bundu a viac ma nebolo. Cestou domov sa mi krútilo – môžem zmeniť svet jedným dotykom? Môžem zmeniť svet jedným dotykom? Ach, ja sa toho nestrasiem. Prišla som domov a premýšľala stále o tej istej otázke. Nakoniec som to skúsila. Strašne som sa pri tom namáhala. Áááááááááá... Stále to nebolo ono. Nevedela som zmeniť svet jedným dotykom. Prišla za mnou do izby mama a povedala mi: „Angelika, neviem síce, o čo sa pokúšaš, ale ak by si čosi chcela, na povale máme glóbus, “ povedala mama. Šprintom som sa dostala na povalu. Začalo hľadanie. Prekutala som štvrťku povaly. „Ach, ešte ma čaká tri štvrtinka, “ pomyslela som si. „Trdlo makové! Nemudruj, ale rob! “ A tak som pokračovala. Našla som guľu. Toto rozhodne nie je glóbus, ale zíde sa mi to. Po niekoľkých minútach som našla aj glóbus. Konečne! Po schodoch som zletela ako lopta do brány. Otvorila som dvere do mojej izby. Glóbus som položila na nočný stolík. Skôr ako glóbus ma ale priťahovala tá čudná guľa. Skúsila som teda jedno zaklínadlo. Guľa zrazu začala niečo ukazovať. Myslím, že to boli čínske písmená. Ale nie som si istá. Prvý znak bol - nejaký smajlík ... potom dom bez strechy... no... no... atď. „Ty trdlo, prestaň sa už zaoberať akousi guľou a sústreď sa na glóbus! “ Chcem vedieť, ako by sa dal zapnúť. A to jedným dotykom ! A tak zmeniť svet. Skúšala som to mnoho krát, ale márne. Svet sa nedá zmeniť. A ak sa mi to raz podarí, tak iba v mojej fantázii. Prišla som do neobľúbenej školy. Pani učiteľka Garberíková (naša pani učiteľka historického krúžku) sa ma spýtala: „No čo, zmenila si svet jedným dotykom ? “ „Nie, pani učiteľka Garberíková, “ odpovedala som smutným hlasom. „To ma neprekvapuje, “ odpovedala. „Tak teda, prečo ste sa ma pýtali, že či viem zmeniť svet jedným dotykom? “ spýtala som sa s trápnym výrazom na tvári. „Svet nejde zmeniť, Angelika. Ja som len chcela vedieť, či na to prídeš. A ako vidím, prišla si na to. Si veľmi šikovná. “ povedala pokojným hlasom. To je teda blbosť! Iba kvôli tomuto som prehľadala celú povalu? Vravela som vám, že som čarodejnica? Trošku čudná, ale čarodejnica. Som jedináčik. Strašne rada čarujem falošné svety. Niekedy sa mi to nedarí, ale chápete som predsa nemehlo. Nepodarilo sa mi zmeniť svet jedným dotykom.

2. kategória

1. miesto: Karolína Kiripolská – Moje slovenské divenie sa...

Som mladá a voľná a moja fantázia nemá hraníc. Snívam o veľa veciach. Hľadám inšpirácie a povzbudenie vo svete, ktorý je okolo mňa. Často sa divím, čudujem. Mnohým veciam nerozumiem. Ale poviem vám moje tajomstvo. Mám veľmi rada prírodu. Všade, kam sa dostanem, rada spoznávam nové veci. Objavujem nepoznané. A tak som našla i moje slovenské divenie sa .

1. (prvé divenie sa) Spišský hrad: Kde bolo, tam bolo atď. Bol raz jeden (no čo asi?) hrad. Bývala v ňom (no kto asi?) krásna princezná. Nebola normálna (tým myslím, že nebola ten

typ princeznej, ktorá má rada zvieratká, prírodu, je dobrá , milá atď).Táto nemala rada ľudí (v podstate nemala rada nič). No raz (ako v každej rozprávke) sa stalo niečo nezvyčajné. Do zámku najali nového záhradníka. (No a čo sa asi stane?) Princezná sa (samozrejme) doňho zaľúbi. Kráľ im dá postavať hrad a ten sa, samozrejme, volá Spiš (a preto sa tak volá, lebo ten záhradník sa volal Juraj Spiš). A iba takou náhodou, je teraz pamiatkou UNESCO, najväčší hrad na Slovensku a prvým slovenským divom!!!! A mojim divením sa.

2. **(druhé divenie sa)** Ochtinská aragonitová jaskyňa: (začnem takto) teda veľa o nej neviem, ale poviem vám, ako asi vznikol názov (myslím, podľa čoho vznikol). Začnem od konca: jaskyňa. To asi (ty, čo to čítaš) vieš čo to znamená. Ďalej. Teraz začiatok tohto krásneho slovného spojenia: Ochtinská – to je ľahké: ľudia, keď v nej boli, veľmi ochkali a achkali. Tak a už nám zostal len stred slova: aragonitová – aj to je celkom ľahké vysvetliť. Dokonca k tomuto slovu sa viaže aj povesť. Len smola, že tú povesť nepoznám. Že??? Mohla by to byť dobrá (v mojom podaní) poviedka. No a z týchto troch, skoro bezvýznamných slov, vzniklo moje druhé slovenské divenie sa.

3. **(tretie divenie sa)** Slovenský raj: jednoduché, je to raj na zemi, ktorý je čírou náhodou umiestnený v strede Európy, niekde medzi Maďarskom, Poľskom, Ukrajinou, Rakúskom a Českom. Na území dnešného Slovenska. A, samozrejme, (ako inak) je to tretí div nášho Slovenska. Rajom sa len tak nevolá. Skús sa tam ísť pozrieť (ty, čo to čítaš) a určite mi dáš za pravdu. Takú nádheru a krásu prírody, jej dravosť a zároveň krehkosť nikde inde nenájdeš.

Ruku na srdce – ako často sa pristavíme, alebo spomalíme náš život plný zhonu a pozorujeme svet okolo seba? Máte i vy svoje slovenské divenie sa?

2. miesto: Jasmína Jakalová – Poviem vám, prečo mamuty vyhynuli

To, že mamuty vyhynuli, každý z nás vie. Ale prečo? Nikto to nevie. Ale ja áno. Teda... Aspoň si to myslím. Ešte pred dávnymi rokmi a rokmi a rokmi v Afrike si nažívali mamuty ako páni, no malým surikatám sa to nepáčilo, pretože mamuty zaberali omnoho väčšiu čiastku pôdy ako mali ony. Samozrejme, mamuti boli skúpi, nechceli sa za každú cenu so surikatami podeliť. To surikaty ešte viac štvalo, a hnalo k tomu, aby sa s mamutmi pobili. No raz si povedali, že všetko sa nedá vždy riešiť hnevom, bitkou a večným škriepením, ale niekedy by sa to dalo aj milým slovom a spoluprácou. Ako si povedali, tak si aj zaumienili. Vyšli celá svorka vpred a hnali sa za mamutmi. Mamuty ich privítali krikom a hneď sa do nich pustili. Vodca surikát pomalým krokom zastal pri vodcovi mamutov a začal: „Pán mamut, chcel by som sa s vami porozprávať zoči-voči, a hlavne nie hádkou. Prosím vás, nech vaši potomkovia nemlátia tých mojich! Prosím! “ „Dobre teda, vypočujeme vás. Ale nerátajte s tým, že zase budeme počúvať vaše sťažnosti na tému máme väčší pozemok ako vy! S tým nerátajte! “ Musel teda vodca surikát vymyslieť, ako prehovoriť mamuta k súhlasu... Dlho sa zhodujú, dlho, až predlho, a zrazu naštvaný vodca surikát vyjde zo starého kmeňa, kde sa zhodovali a napálený utekal domov. Prekvapené surikaty hneď utekali za ním a pýtali sa, čo sa stalo. „Tie hrozné mamuty na nás povedali, že sme malé nevyvinuté hlúpe stvorenia! No je to normálne? Podľa mňa nie.“ „Mali by sme sa im pomstiť! “ Potrestať, pomsta, hnev, takéto zhmotnené slová medzi surikatami a mamutmi prúdili ďalšie dva roky! No nastal deň, keď surikaty dostali nápad... „Do boja, moje milé surikaty! “ vykrikoval vodca. Totižto, strhol sa deň, keď surikaty sa vystrojili do boja za to, že im mamuty tak necitlivo povedali, že im nedajú viac miesta na život. Bitka to bola krutá a nemilostná! Surikaty svojou rýchlosťou a dlhým telom mali výhodu v tom, že mohli ujsť mamutom, ale mamuty mali tiež svoju stratégiu! Svojou veľkosťou a silou naberali malé surikaty a hádzali ich na zem ako nejaké smeti! To teda

bola bitka! A čo sa veru nestalo? Malý tchor sa tu ocitol! Len sa tu prechádza, hvízda si a na tú neplechu vôbec nedbá! Zrazu len doňho niekto kopne AAAAA..... vypustil tú gebuzinu zo svojho zadku! Všetci zrazu zamrzli, strnuli popadali na zem. Neverili by ste, že také malé stvorenie ako je tchor by mohol zahubiť toľko mocných zvierat?! Ale zázraky sa stávajú... Ale ja nechápem, ako to, že surikaty nevyhynuli? Asi preto, že surikaty majú svoj tajný orgán, ktorým odvracajú plyny škodiace ich zdraviu. A možno nie! Ale viem, že mamuty vyhynuli kvôli hádke a tchorovi.

3. miesto: Kristína Fantúrová – Moje vysnívané múzeum

Jedného dňa sa mi sníval sen, v ktorom som mala svoje vlastné múzeum. Veľmi ma to zaujalo a začala som rozmýšľať o tom, že by sa môj sen mohol stať skutočnosťou. Na nič iné som ani nemyslela. Kreslila som svoje nápady, ale stále som si myslela, že tomu niečo chýba. Moja mama mi hovorila, nech nato už zabudnem, lebo jeden sen nič neznamená. Ale to ma ešte viac povzbudilo v tom, aby som s tým neskončila. V škole na dejepise som si stále predstavovala, ako by to vyzeralo mať múzeum dejín. Pani učiteľky som sa pýtala, ako to vyzerá v múzeu. Povedala mi, že tento rok pôjdeme z dejepisu do múzea starých odevov. Doma som si urobil náčrt ako si to múzeum predstavujem. O týždeň sme išli do toho múzea. Bolo to tam úžasné, ale zaujímalo to asi iba mňa. Boli to také izby, v ktorých boli vitrínky s vecami. Pani sprievodkyňa nás sprevádzala celou cestou po múzeu. Fascinovalo ma to veľmi. Plynulo to takto dlho a dlho až prešlo dlhých desať rokov od toho môjho múzejného šialenstva. Už som mala 25 rokov a chodila som na vysokú školu. Čítala som veľa knižiek a väčšinu času som trávila v knižnici. Raz som natrafila na knižku, v ktorej som sa dočítala o zaujímavých veciach, ale najviac ma zaujali fakty o múzeách, ktoré vo mne vzbudili starý záujem o vlastné múzeum. Vybrala som si svoje staré výkresy a našla návrhy múzeí z detstva. Našla som aj svoje príbehy o tom, ako by to múzeum malo vyzerať. O rok som začala stavať. Riadila som sa svojimi dávnymi návrhmi z detstva. Mala som múzeum starovekých zvierat.

Ostatné práce v kategórii História

Dominika Zelenáková – Poviem vám, prečo mamuty vyhynuli.

Včera bolo napísané o praveku v časopise. Aj doma som pozerala televíziu a bol tam rozhovor o praveku. A ja som si povedala, že budem zbierať informácie. A aj vám jeden príbeh prečítam.

Pravekí ľudia bývali v jaskyniach. A už vtedy, keď niekto zomrel, zakopali ho do zeme, aby ho neroztrhala divá zver. Muži lovili a ženy sa starali o deti a chodili oberať ovocie. Postupne zistili, že sa netreba sťahovať, lebo zistili že ovocie má semená a že ho môžu zasadiť. Postupne sa ľudia vyvíjali a lovili stále viac a viac. A tak vyhynuli mamuty. Ak sa vám páčil tento príbeh, nabudúce vám poviem iný.

Alexej Mekýš – Poviem vám, prečo mamuty vyhynuli.

Lovenie mamutov bolo kedysi samozrejmosťou. Lovili ich pomocou oštepov a veľa ďalších zbraní. Bolo z nich veľa mäsa. Keď ich bolo pomenej, niektorí lovci sa upokojili, ale ďalší sa predbiehali ako o život. O dva roky zostal 1 samec a 1 samica a tak si hovoria: „Musíme udržať druh, aj keď sme každý z iného. Utečme! “ navrhuje samec. „Dobre, “ prikyvuje samica. Tak začali utekať. Vbehli do lesa a tam narazili na lovca, ktorý bol opretý o strom a plakal, že sa mu stratila pred týždňom, keď hľadala dieťa. Samec ho zobral na chrbát a doviezol ho ku ďalším lovcom. Ale lovec sa mu nepoďakoval a dal rozkaz na ich zabitie. Nevedeli, že samica je kotná. Práve v ten deň

mala porodiť, ale nestihla to. Lovci mali smolu, mali počkať aspoň hodinu, potom by nemuseli lovci loviť nejakú inú zver. Čo už s nimi narobiť, majú proste smolu.

Anna Kroupová – Prečo zo siedmich divov sveta ostali len pyramídy?

Túto otázku si kladú mnohí vedci. „Prečo, prečo, prečo? “ hovoril si pán Dvoran. Je totiž vedec. Jeho šéf mu prikázal, aby to všetko zistil. Ale pán Dvoran má aj svoje starosti. Ale nerád by však dostal výpoveď. Veď kto by dal výpoveď, keď má doma päť lačných krkov? Tak ja asi nie. „Prečo som tú úlohu dostal akurát ja? A k tomu ja nemám ani poňatia, prečo sa to všetko udialo. Prečo to nemohol dostať nikto iný? “ Rozprával sa sám so sebou. Zavolal svojej manželke Eimy. Vyrozprával jej všetko. Nezostávalo mu nič iné, len sa do toho pustiť. Všetko si preštudoval. Ale neprišiel na to. Keď skončil v práci, pobral sa domov. Cestou mu niečo vhuplo do hlavy. Začal ho strašne bolieť zub. Preto si povedal, že na toto by pomohol iba hrnček kávy. Kávu vypil . Hneď mu bolo lepšie, zub prestal bolieť a mal chuť do všetkého. Hneď, ako sa vyzul, kričal na ženu: „Eimy! Neuveríš, aké šťastie ma postretlo! Vieš, akú mám krásnu príležitosť v práci? “ „Zoltán, veď si mi vravel, že chceš dať výpoveď. A ešte si mi aj telefonicky povedal, že si dostal od šéfa nejaký zlý rozkaz, ktorý nie je vôbec pre teba! “ povedala pani Dvoranová. „Eimy, prosím ťa, nehovor mi to. Treba hľadieť dopredu a nie dozadu. A cestou sem som sa zastavil v kaviarni. A odvtedy ma to strašne baví. “ Pani Dvoranová radšej nepovedala nič, zagúľala očami a išla variť. Pán Dvoran si sadol za svoj pracovný stôl a začal silno a tuho dumať. Dumal, dumal, ale nič mu nenapadlo. Keď išiel spať, sníval sa mu veľmi čudný sen. Sedel na jednej lúke. Na tej lúke boli ďalší siedmi muži. Jeden z nich bol najsilnejší. Podľa neho to bol Egypťan. Zrazu sa medzi nimi začali hádať, ktorý z nich má krajší div sveta. Z hádky neskôr vyplynula bitka. Vyhral ten najsilnejší, čiže Egypťan. Začalo strašné hrmenie. Pán Dvoran zistil, že ten hrmot bol skôr ako zvuk rúcania. Keď sa postavil a pretrel si oči, uvidel pred sebou len prach a pyramídy. Ráno sa zobudil, zobral papier a napísal si to, čo sa mu snívalo. V práci mu za to zvýšili plat a povýšili ho. Konečne zistili odpoveď na otázku, prečo zo siedmich divov ostali len pyramídy. No, to preto, lebo to hádky majiteľov zničili ostatné divy. A najsilnejší majiteľ (Egypťan) vyhral a jeho divy (pyramídy) Ostali stáť pevne, myslím, že až dodnes.

Filip Fereje a Filip Vlnka – Poviem vám, prečo mamuty vyhynuli.

Kde bolo, tam bolo, bolo raz jedno dievčatko. Volalo sa Všetkovedka. Všetci jej hovorili, že všetko vie. No niečo nevedela. Boli to mamuty. Nevedela vysvetliť, prečo mamuty vyhynuli. Veľmi sa to chcela dozvedieť. Študovala knihy aj internet, ale nič sa tam nedozvedela o mamutoch. Dokonca ani jej kamaráti. Mama jej povedala, aby sa to opýtala najvýznamnejšieho historika. Vyhľadala si, aký je najvýznamnejší historik a v ktorom štáte je. Zistila, že tento historik je v Afrike. Maminy sa opýtala, že či by spolu mohli ísť do Afriky. Mama povedala: „Áno, ale až cez prázdniny “. „Jupí “ zakričala Všetkovedka. Čakali 3 mesiace, až sa dočkala.

Bolo 23.júla, keď mali odísť do Afriky. Celá natešená vstala z postele a hurá do Afriky. Keď tam prišli, uvideli toho historika. Keď k nemu prišli, Vševedka sa opýtala: „Prečo vyhynuli mamuty? “ „Nie som si istý ale mám takú encyklopédiu, ktorú nemá nikto na svete okrem mňa! “ popýšil sa historik. Otvoril encyklopédiu a tam bolo niečo o mamutoch. Hľadal tú stranu, ktorú naposledy čítal. A zrazu tam nebola. Všetkovedka sa opýtala: „Kde ste boli naposledy, keď ste ju čítali? “ „Naposledy som ju čítal v Austrálii. “ Mame sa to zdalo príliš ďaleko. Všetkovedka poprosila, že či tam spolu pôjdu. Mama povedala: „Ešte neviem. “ Ale nakoniec sa rozhodli, že tam pôjdu.

Precestovali tam veľa hodín, až tam prišli. Pýtali sa ľudí, že či náhodou nevideli stranu o mamutoch. Nevidel to nikto okrem jedného muža na poloostrove. Volal sa Jozef. Opýtali sa ho, že

či nemá náhodou stránku o mamutoch. On povedal: „Áno, mám, ale dám vám jednu hádanku. “ Hádanka znela: Ako sa volá mamut, ktorý je veľmi hnedý? Všetkovedka, mama aj historik rozmýšľali, až nakoniec uhádli. Jozef im dal za to stranu o mamutoch. Rozlúčili sa s Jozefom i historikom. „Ahojteeeee. “ „Ahoooj “, povedali Jozef a historik. Keď prišli konečne na Slovensko, prečítali si tú stranu o mamutoch. Zistili, že mamuty vyhynuli kvôli globálnemu otepľovaniu. Keď prišla Všetkovedka do školy, porozprávala o tom všetkom svojim spolužiakom. Spolužiaci sa to dozvedeli a boli radi, že už o tom konečne vedia.

Jakub Kluvánek – Prečo zo siedmich divov sveta ostali len pyramídy?

Jedného dňa som videl, ako sa zmrzlinárske auto premieňa na transformera. O päť minút odlietalo smerom na Francúzsko. Išiel som to vyrozprávať rodičom, ale oni mi to neverili. Poprosil som tatina, aby ma odviezol za generálom. On povedal a poslal tam najrýchlejšiu stíhačku. Po chvíli prišla, že mám pravdu. Kamera na stíhačke zaznamenala, ako ten transformer posiela nejaký odkaz do vesmíru. Bol to svetelný odkaz, na ktorom bol vyznačená hlava transformera a bolo tam napísané Autoboti. Ale o pol hodiny sa tam objavil ďalší, za ktorým stála celá armáda, každý držal v robotickej ruke zástavku s nápisom Deceptykoni a začali búrať všetky divy sveta okrem pyramíd. A odvtedy existujú ako divy sveta iba pyramídy.

Ostatné

1. kategória

1. miesto: Jakub Dobeš a Klára Filová – Ako v skutočnosti vyzerala rozprávka Soľ nad zlato?

Kde bolo tam bolo za siedmimi horami žil jeden kráľ, ktorý mal tri dcéry. Mali takéto mená: Maruška, Barbora a Dora. Bol tam aj jeden sluha a ten rozprával, že to bolo takto: naozaj žil jeden kráľ a ten mal tri dcéry , ale oni mali veľmi rady rozprávky a tak si kráľ vymyslel o neposlušných sestrách. Barbora tá bola pyšná a stále sa len parádila. Chcela len a len kupovať nové šaty , šperky , topánky, prstene a maľovátka. Dora tá chcela mať všetko zo zlata. Zlaté šaty, zlaté topánky , zlaté vlasy , zlaté ústa aj zlatý hlas. Tvrdila, že je najlepšia speváčka na svete. Iba Maruška bola obyčajné dievča. Mala rada kvety , zvieratká a všetko milé okolo seba. Každému pomáhala veľmi rada . Ale raz ich otec ochorel. Bál sa, že zomrie. Tak ich požiadal, aby prišli k nemu a povedali či znamená či je pre nich veľa. Dora povedala takto: mám ťa radšej ako zlato. Barbora povedala: mám ťa radšej ako šaty, šperky, topánky, prstene a maľovátka. Maruška nepovedala nič, len: mám ťa radšej ako soľ. Kráľ povedal, že treba ju vyhnať. Martuška teda išla. Udomácnila sa u bylinkárky Božky. Božka ju naučila spoznávať všetky rastlinky na lúke a v lese. A tiež, čo sa ktorou rastlinkou dá liečiť. K bylinkárke Božke prišiel raz po bylinky Matúš, čo býval v dedinke pod hradom. Matúš mal choré dievčatko. Hrozne kašľalo. Tak sa vybral k Božke po bylinky. A keď mu ich balila, rozprával im ako ochorel kráľ. Maruška sa zľakla a vypytovala sa, čo mu je. On jej povedal, že nevie. Vie len, že volali k nemu najslávnejších a najlepších lekárov z celej krajiny. A nikto mu nepomohol. A Barbora s Dorou, tie ako vždy mysleli len na seba. Asi ani nevedeli, že ich otec kráľ je vážne chorý. Maruška sa rozhodla, že kráľovi musí pomôcť. Božku poprosila, aby jej požičala oblečenie. Prezliekla sa za bylinkárku a vybrala sa do hradu. Keď prišla do hradu, všetci boli smutní. Nikto ju ale nepoznal. Povedala, že prišla vyliečiť kráľa. Šašo jej povedal, že kráľ zomiera. Zľakla sa. Rýchlo išla do kráľovskej komnaty. Našla tam kráľa ležať v zatemnenej a nevyvetranej miestnosti. skoro ho vôbec nevidela. Rozhrnula závesy. Otvorila okná. Vtedy kráľ otvoril oči. Usmial sa. „Maruška, ty si prišla?“ povedal kráľ. Hneď spoznal Marušku. Ona sa ho vypytovala, čo ho bolí. On jej povedal, že srdiečko, a to odvtedy, čo odišla. Povedala mu, že teraz mu navarí dobrý čaj , ktorý mu vráti silu a radosť zo života. A už ho aj varila. Pomaly ho kráľovi dala piť. Bol horký, ale pomáhal mu. Maruška od kráľa neodišla, pokiaľ ho nevyliečila. Potom mu povedala, že odíde za Božkou sa rozlúčiť a hneď sa vráti. A tak aj bolo. Kráľ potom chcel, aby sa Maruška stala kráľovnou. Ale Maruška povedala, že on je tým najlepším kráľom pre všetkých a musí kraľovať on . Ona bude pomáhať chorým ľuďom . Všetko, čo sa naučila od Božky, to naučí i ostatných v kráľovstve. Kráľ bol pyšný na svoju dcéru. A čo Dora s Barborou? To neviem , či vôbec vedia, že sa niečo takéto stalo. Tie majú iba svoje zlato a šperky. Ostatné veci nevidia. Skončil svoje rozprávanie sluha, ktorý tam naozaj bol. Neveríte? Nemusíte.

2. kategória

1. miesto: Lenka Sirotňáková – Môj deň s Karolínou.

„Zajtra príde na návštevu tvoja sesternica Karolínka...“ „Uhm,“ prikývol som a ďalej počúval hudbu. Vôbec som netušil, čo mi mama hovorila (mám slúchadlá a nemám čas ju počúvať), určite niečo typu choď si upratať izbu, zober tie ponožky... Možno sa jej na to spýtam neskôr.

Ráno... Tresol som po budíku, aby už stíchol. No nič, zvonenie neprestávalo. Po chvíli mi došlo, že to zvonia vchodové dvere. Počul som kroky a potom hlasy: „Á, vitajte! Ty si ale vyrástla!“ „Nechám Karolínku tu a ja idem. Už totiž meškám do práce.“ „Dobre, ahoj!“ „Ahoj, mami!“ „Ahoj, zlatko!“ To už som nevydržal, vstal som z postele a išiel som sa pozrieť, kto prišiel. Keď som prišiel na chodbu, skoro som odpadol. „Ooona, čo tu robí?“ „Veď včera som ti hovorila, že sem príde Karolínka, lebo jej mama je v práci a babka, ktorá na ňu obvykle dáva pozor, išla k doktorovi. Nepamätáš sa?“ „Aaano, pamätám,“ vyjachtal som. Aha, tak to mi včera mama vravela! Mal by som ju viac počúvať. „Ahoj, Martinko!“ povedala Karolínka a rozbehla sa ku mne, aby ma objala. „Ahoj, Karolína.“ Karolína vyzerala presne ako pred dvoma rokmi, keď som ju videl naposledy. Mala kučeravé blond vlasy, veľké zelené oči, drobnučký nos a pery, rozdiel bol iba v tom, že bola vyššia. „Pozri, pozri sa,“ ťahala ma za ruku a pritom sa usmievala, „pozri na moju priateľku.“ Pritiahla ma k zrkadlu a ukazovala na svoj odraz. „Pozri, aká je moja kamarátka úžasná, robí presne to, čo ja a keď jej zakývam, zakýva mi aj ona, aha,“ zakývala rúčkou a jej odraz urobil to isté. „A aká je krásna, dúfam, že aj ja som taká krásna ako ona. Som pekná, že?“ Pozerala na mňa s otázkou v očiach. „Počúvaj ma, v zrkadle nie je žiadna tvoja kamarátka, ale ty, je to tvoj odraz.“ „Ale je!“ tvrdohlavo sa držala svojho. „Veď je jasné, že to nie som ja, veď ja ani neviem, ako vyzerám a nie je možné, aby som videla samu seba, veď ja som predsa tu!“ Prevrátil som oči a išiel s Karolínou do obývačky. „Vieš, včera mi mamka hovorila, že jej naozaj hrám na nervy. Nechápala som to. Nevieš, ako sa naozaj hrá na nervy?“ „Skús sa chvíľu počúvať, čo hovoríš a prídeš na to.“ Zamračila sa na mňa, ale veľmi dlho jej to nevydržalo, lebo o 5 sekúnd sa zase usmievala. Zapol som televízor. Išiel nejaký dokumentárny film o mamutoch. Chvíľu som pozeral spoločne s Karolínou. Keď išla obzvlášť zaujímavá časť, prerušila nás mama. „Martin, musím už ísť do práce, obed máte na sporáku.“ „Dobre, čau, mami!“ „Majte sa!“ povedala mama a zavrela za sebou vchodové dvere. „Teta odišla?“ „Uhm.“ Prisadol som si ku Karolíne. „Hmm,“ ozvala sa Karolína po chvíli, „takéto zvieratá som ešte nevidela.“ „Lebo už vyhynuli.“ „A prečo vyhynuli?“ „Lebo bola zima a nemali čo jesť.“ „Ahá,“ povedala a narovnala sa na sedačke. „Podľa mňa to bolo inak: Mamuty žili v skupinkách ako každá rodina. Potravy mali dosť, lebo jeden z mamutov chodil každý deň do mamutieho obchodu, kde sa platilo kameňmi. Každý večer sa prechádzali okolo veľkého zamrznutého jazera, kde občas, keď sa nudili, lovili ryby. Prechádzali sa tam preto, aby podupali tú kopu snehu, ktorá počas dňa napadala, aby na druhý deň nemali snehu až po hlavu. V jeden krásny deň, keď svietilo slnko, k mamutom prišli ľudia a začali ich loviť. Mamuty sa báli o svoje rodiny, a preto odišli preč.“ „A kam teda išli?“ spýtal som sa Karolíny a žasol som nad jej fantáziou. „To je predsa jasné, určite odišli na inú planétu.“ „A ako preleteli?“ „To ja neviem,“ zašepkala tajomne.

„Poď do kuchyne, zohrejem obed,“ volal som Karolínu. Cupkala za mnou ako psík. „Urobíš mi čaj?“ „ A aký?“ „Jahodový, ten mám najradšej.“ Postavil som vodu na čaj a obed som dal na taniere a po jednom do mikrovlnky. „Kde sa vo vode berú bublinky, keď sa varí?“ „A ty to nevieš?“ „Viem, ale chcem vedieť, či to vieš ty.“ Zamyslel som sa, na fyzike sme sa to minule učili, ale Karolína to asi nepochopí... „Vysvetli mi to radšej ty.“ „No dobre: Bublinky sú v hrnci, alebo v čajníku stále. Sú ukryté na kraji hrnca a snažia sa zohriať, preto sú všetky pri sebe, aby im bolo aspoň troch teplejšie. Keď tam prilejeme vodu a začneme ju zohrievať, bublinkám je konečne teplo a začnú sa radovať a tancovať po celom hrnci.“ „Zaujímavé, to by mi nikdy

nenapadlo.“ Keď sme dojedli, vrátili sme sa späť k televízii. Išla reklama. Zobral som časopis a pozrel si program. Samé blbosti. Dal som Karolíne ovládač, nech si prepne, čo chce. Ja som sa zatiaľ pomaly vyparil do svojej izby. Zapol som si počítač a surfoval som po internete, keď tu zrazu „tresk“ - niečo sa rozbilo! Buchnutie bolo počuť z kuchyne, prišiel som tam a uvidel som rozbité sklo a lekvár na zemi. Na skle som uvidel malé odtlačky prstov. Hneď som vedel, kto to urobil. „Karolíííína, poď okamžite sem!!!“ „Niečo sa stalo?“ pribehla ku mne akože o ničom nevie. „Vieš, ako sa to sem dostalo?“ ukázal som na lekvár a rozbité sklo. Pokrútila hlavou. „A prečo potom sú na skle tvoje odtlačky prstov?!“ Zatvárila sa nahnevane. „Odtlačky prstov ma vždy prezradia...!“ „Za trest to tu cele pozametáš a potom poutieraš podlahu.“ „Ale ako si vedel, že sú to moje odtlačky?“ „Lebo sú také maličké ako tvoje prstíky.“ „A ako by si zistil, koho sú to odtlačky, keby boli väčšie ako moje?“ „Získal by som odtlačky od každého podozrivého a potom by som ich porovnal s tými na skle pomocou lupy.“ „Ako by si ich získal?“ „Ako asi, no predsa by som im všetkým nafarbil prsty a odtlačil ich na papier.“ „Úúú, zaujímavé...Nepovedal by si mi o tom viac?“ usmiala sa na mňa širokým úsmevom a klipkala očami. „Á, už viem, o čo ti ide, chceš ma zamestnať, aby si nemusela upratať...! Šikovné, ale mňa neoklameš, takže zober metlu a začni zametať.“ „Hmm,“ začal som po chvíli jej zametania, „vieš, keď sme sa rozprávali o tých odtlačkoch a lupe...Pozerala si sa niekedy cez lupu?“ „Nie, prečo?“ „Keď sa dívam cez lupu, svet je zrazu iný...taký, hmm, väčší, lepšie viditeľný.“ „Hi, hi, hi...,“ rozosmiala sa Karolína, „už si taký ako ja, múdry človek!“ „Múdry človek?“ „Nie múdry, skôr taký, čo sa zamýšľa...“ „?“ „Neviem, ako sa to presne povie, nejaké ťažké slovo na f.“ „Á, ty myslíš filozof!“ „Áno, áno, filozof,“ radovala sa, že prišla na to slovo. Ja som len krútil hlavou. „Pozri, zapadá slnko,“ ozvala sa po chvíli Karolína a ukazovala na okno. „Jéj, aké je pekné, farebné, poďme na záhradu.“ Ťahala ma za ruku. „No dobre, ale doupratuješ to neskôr!“ „Sľubujem, ale poďme už.“ „Uáu, to sú krásne farby!“ tešila sa Karolína, keď sme boli na záhrade, točila sa v kruhu a tancovala nezmyselné tančeky. „Ty si ešte nikdy nevidela západ slnka?“ „Videla, ale ešte nikdy som ho nevidela zo záhrady, vždy som sa len pozerala z okna z bytovky.“ „Rodičia ťa nikdy nevzali na prechádzku pri západe slnka?“ „Nie, hovoria, že nech sa radšej idem zahrať s bábikami, nech ich nevyrušujem.“ „Aha, tak to je mi ľúto.“ „Ja ich chápem, celý deň pracujú, tak je jasné, že potom nemajú na mňa čas.“ Bolo mi jej ľúto, aj keď som chalan, veď nie som predsa z kameňa. „Vieš si predstaviť, že by sme žili v bezfarebnom svete?“ spýtala sa Karolína, keď sme ležali na tráve a pozorovali oblohu. „Život bez farieb? Ale, aj keby bol život bez farieb, iba taký bielo-čierny, veď aj to sú farby, takže život by aj tak nebol bezfarebný.“ „Ahá, to mi nenapadlo, ale ja som myslela skôr taký priesvitný svet, kde by bolo vidieť iba obrysy ľudí, vecí a zvierat.“ „To by bol určite veľmi smutný a nezaujímavý svet.“ „Hihi, dobre, že žijeme vo farebnom svete.“ Radovala sa. „Ty si myslíš, že existuje viac svetov?“ „Ty nie?“ „Veď sa pozri na tu kopu hviezd na oblohe.“ Medzitým už totiž zapadlo slnko a na oblohe sa zjavili hviezdy. „Vidíš ich?“ „Vidím.“ „Na každej jednej z nich bývajú ľudia, alebo nejaké príšery.“ „Ako to vieš?“ „Nevidíš, ako svietia hviezdy? To si tí ľudia na každej hviezde zasvietia lampy alebo sviečky, lebo u nich je tiež tma, tak, ako u nás.“ „Keď si taká múdra, tak sa ťa spýtam niekoľko otázok, súhlasíš?“ „Dobre.“ „Prvá otázka: Prečo vzduch nemá farbu?“ „Lebo by sme nevideli pred seba, ani kam ideme, ani nič, iba vzduch, lebo ten je všade okolo nás,“ vysypala zo seba Karolínka, ako by sa to naučila naspamäť. „Druhá otázka: Koľko hviezd je na oblohe?“ „Veľa.“ „Tretia otázka: Koľko je veľa?“ „Veľa je toľko, že už ti stačí.“ „Vysvetli mi to, nejak mi to teraz nemyslelo.“ „Napríklad: na obede ti mama dala päť buchiet a ty zješ tri a už máš dosť a dve ti ešte zostanú, to znamená, že ich je veľa.“ „Ty máš asi odpoveď na všetko!“ „Uhm.“ prikývla.

Zrazu sme začuli, ako prišlo auto a o chvíľku na to hlasy. „Á,tu ste,“ povedala moja mama a Karolínina tiež. Vidno, že sú sestry, pomyslel som si. „Ako bolo?“ spýtala sa nás moja mama. „Výborne, výborne,“ skákala Karolína na mieste. „Dalo sa,“ povedal som „Som rada, že si sa o ňu postaral,“ povedala teta „Čo tu všetci stojíme, poďme radšej dnu,“ pozvala nás všetkých

moja mama. „Si veľmi milá, ale ja už musím ísť domov.“ „To je škoda, tak niekedy nabudúce.“ „Nabudúce,“ zopakovala teta a nasadala do auta. „Počkaj, mami,“ povedala Karolína, rozbehla sa ku mne a vtisla mi veľkú pusu na líce. „Ahoj, Martinko!“ „Ahoj, Karolínka,“ povedal som jej a pustil som ju, aby už mohli ísť domov. Ešte som jej posledný krát zamával, kým ich auto nezmizlo v diaľke. Nakoniec to nebol až taký zlý deň, čo myslíte?

2. miesto: Ivana Gondová – Prečo sa leto a zima nikdy nestretnú?

Niekedy dávno, keď ešte ľudia nepoznali meteorológiu, existovali len dve ročné obdobia. Leto, ktoré bolo veľmi horúce, suché a pyšné, a Zima, ktorá mala ľadové srdce a na nikoho nebrala ohľad.

Každé ročné obdobie si panovalo polovicu roka v pokoji a kľudne, až kým neprišiel deň, kedy sa mali vymeniť. To bol horor. Ľudia sa toho dňa vždy obávali. V jednej sekunde bola obrovská zima a keď zasadlo na trón Leto, začalo byť strašne horúco. Sneh sa roztopil a na celej Zemi boli veľké záplavy. Leto a Zima sa spolu nikdy nerozprávali a namiesto toho si tajne závideli. Keď prichádzal ďalší deň, keď mala Zima nahradiť Leto, ľudia vymysleli niečo úžasné. Dlho špekulovali, až vytvorili Jeseň a Jar. Vložili ich medzi Leto a Zimu tak, aby sa už nikdy nestretli. A tak sa aj stalo. Zima už nikdy nevidela Leto a Leto nikdy nevidelo Zimu.

Po dlhom čase, keď Leto aj Zima mali dosť Jari a Jesene, začali smútiť. Leto si vyčítalo, že malo takú horúcu hlavu a začalo plakať. Slzy sa zmenili na kvapky vody a odvtedy majú ľudia daždivejšie letá ako v minulosti. Zime sa zase začalo roztápať ľadové srdce a začala slabnúť. A preto čím ďalej, tým menej zasnežuje Zem a kazí radosť deťom, čo sa chcú sánkovať...

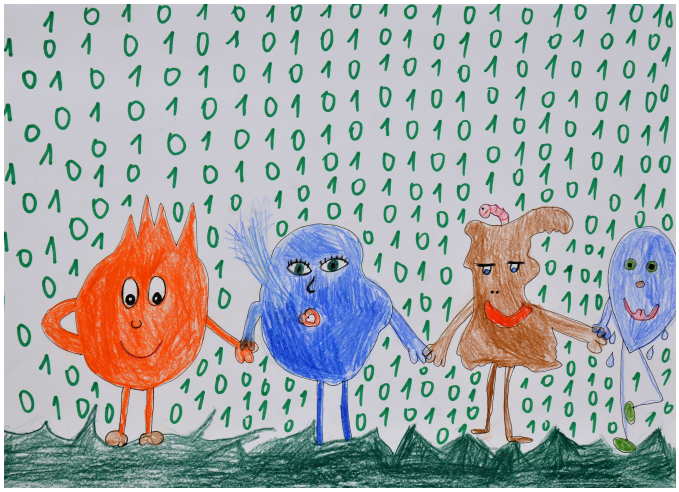

Obr. 12: Bianka Vondrová: Prečo počítačom pobehujú iba 0 a 1?

3. miesto:Martina Bobová – Svet bez farieb

Som obyčajná desaťročná baba. Keď vyrastiem, budem módna návrhárka. Určite chápete, že farby, tvary a fantázia, to je moje.

Od mala ma obklopoval farebný svet. Moja detská izba vyzerá ako postavená z farebných LEGO kociek. Je veselá, tak ako ja.

Teraz vás vezmem do sveta, v ktorom neexistujú farebné pastelky, červené nosy, pestrofarebné balóny a kde tráva nie je zelená. Predstavte si svet bez farieb! Keby tak zmizli zo dňa na deň!

Náš detský svet by sa celkom zmenil. Vlk by v lese nespoznal červenú čiapočku, Zlatovláska by bola len obyčajná baba, Shrek by nás upútal len svojou veľkosťou a Šmolkovia by nemali svoju zmrzlinu.

Katastrofa by začala pri zmrzlinároch. Malý Peťo, ktorý ešte nevie čítať, by bol stratený. Teraz povie: „Tú červenú!“, „Tú zelenú!“, „Tú ružovú!“ a potom... musel by si dať poradiť od svojej mamy, ktorá čítať vie, ale to by už nebola taká zábava. Na rodinnej oslave by nastal chaos, ockovo červené víno by sa podobalo na môj džús a oslava by sa stala sledovaním, kto z koho.

Nechcem si ani predstaviť situáciu na cestách. Na prvej križovatke by sa zrazili hneď štyri autá, pretože semafory by jednoducho nesvietili. Nevyriešili by to ani policajti, pretože keď by prišli na miesto nehody, nikto by si nevšimol ich predtým žlté a oranžové reflexné vesty.

Veľa ľudí by prišlo o prácu. Napríklad takí klauni – keby neboli farební a nemali červené nosy, vôbec by neboli takí smiešni a deti, ktoré chodia zabávať, by boli čoraz smutnejšie. Maliari a fotografi by tiež boli bez práce. Veď kto by sa stále pozeral len na čiernobiele obrazy? A čo ľudia v Las Vegas? Keby nebolo svetiel, ktoré tam všetkých lákajú, nebolo by ani zábavy!

Najviac by farby chýbali prírode. Všetky ročné obdobia by vyzerali rovnako. Deti by sa netešili na zimu, ja by som sa netešila na jeseň, lebo moja obľúbená zábava – obhadzovanie sa farebným lístím, by jednoducho nebola. A čo moja mama, ktorá rada fotí všetko farebné? A čo môj ocko, ktorý na oblohe púšťa veľké modely lietadiel a na oblohe sa orientuje len vďaka tomu, že jeho model je farebný?

Mnohí ľudia by stratili radosť z toho, čo robia radi vďaka farbám – prestali by sa smiať, tešiť, a to by bolo zo všetkého najhoršie. Akváriá by sa zrušili, zaľúbenci by nekreslili veľké červené srdcia a maturanti by nenosili stužky, lebo by nikto nevedel, či znamenajú nádej, alebo beznádej. Strach by sa stal najväčšou chorobou ľudstva. Báli by sme sa obyčajných vecí a to ja naozaj nechcem!

Radšej sa naučím všetky farby po anglicky, rusky, španielsky..., radšej pomôžem vyčistiť môj červený koberec, na ktorom som urobila čiernu škvrnu a čo je najdôležitejšie: naše karnevalové kostýmy budú farebné, veselé, nápadité, ako moje budúce povolanie. ...a najmä sa nevzdám mojich farebných balónov!!!

Ostatné práce v kategórii Ostatné

Janka Uhrinová – Ako mi lastovička ukázala správnu cestu z Afriky až domov

Jednu zimu som sa vybrala na výlet do Južnej Afriky. Keď som tam išla, myslela som si, že tam nikoho nebudem poznať. Na moje veľké prekvapenie ma tam privítalo strašne veľa známych. Boli to lastovičky. Pobyt v Afrike rýchlo prešiel a ani som sa nenazdala a prišiel čas vrátiť sa späť domov na Slovensko. Nebol to len môj čas, ale aj čas lastovičiek. Začínala sa totiž jar. A tak som cestovala domov spolu s nimi. Na ceste sme sa zastavili v mnohých krajinách a spoznali tak ich pamiatky, kultúru a prírodu.

Najskôr sme preleteli ponad Zimbabwe a Mozambik, až sme sa dostali do Malawi, kde sme sa na chvíľu zastavili pri jazere s rovnakým názvom.

Naša dlhšia zastávka bola v krajinách Tanzánia a Keňa, ktoré sú známe najmä svojimi národnými parkami.

My sme z nich navštívili Serengeti. Potom sme leteli ponad Etiópiu a Sudán, a pristavili sme sa v krajine, ktorú často navštevujú turisti - v Egypte. Videli sme tam obrovské hrobky faraónov - pyramídy, ktoré strážili sfingy.

Osviežili sme sa pri veľkej rieke Níl a plní sily sme sa vydali ďalej. Naša trasa pokračovala cez Arabský polostrov. Aby sme sa tam vôbec dostali, museli sme preletieť ponad Suezský prieplav.

Dostali sme sa tak do krajiny Izrael, v ktorej sme uvideli iné chrámy ako v Egypte. Zistili sme, že je to preto, lebo prevládajúce náboženstvo ľudí tu žijúcich, je judaizmus. Pomaly sme prileteli až nad Mŕtve more. Z výšky sme videli ako si v ňom ľudia len tak ležia , čítajú knižky a neboja sa, že sa v ňom utopia.

Aj my sme sa v ňom chceli osviežiť, ale bohužiaľ sme museli pokračovať ďalej v našej ceste, ktorá tentoraz smerovala ponad Stredozemné more na ostrov Cyprus. Na druhom konci ostrova nás zase čakalo more. Keď som konečne uvidela pevninu bola som strašne rada. Tou pevninou začínala veľká krajina, Turecko. Všade plno kobercov, olív a dymu z fajok, cez ktoré sme skoro nič nevideli. Keď sme sa konečne z toho dymu dostali, prišli sme do veľkého mesta, Istanbul. Videli sme tam krásnu synagógu. Naša cesta ďalej smerovala ponad úžinu Bospor, až do Bulharska. Tu sme stretli konečne nejakých Slovákov, ktorí sa sem prišli zohriať. Povedali nám, že keď je letná sezóna, je ich tu oveľa viac. Ale nám úplne stačilo vidieť tých, čo tam boli, pretože nám dali pocit, že domov už nie je ďaleko. A keď sme uvideli Dunaj, vedeli sme, že nás zavedie až domov, preto sme zvyšok cesty leteli ponad neho. A tak sme preleteli krajinami, ktorými preteká - Rumunsko, Srbsko , Maďarsko. V Maďarsku sme preleteli aj ponad hlavné mesto Budapešť, ktorá bola nádherná.

Naša posledná zastávka už bola doma, na Slovenku. Bola to Bratislava, do ktorej sme prileteli v noci, čo vôbec nevadilo, lebo bola nádherne vysvietená. Z tých všetkých miest, čo som cestou videla sa mi zdala najkrajšia a cítila som sa v nej najlepšie. Nie nadarmo sa preto hovorí : Všade dobre, ale doma najlepšie.

Michaela Konečná – Ako sa naozaj hrá na nervy

Ak ťa sestra veľmi hnevá,
od rána až do večera,
tak si musíš pozor dať,
zapnúť mozog, plánovať...

Stačí ti len kúsok žuvačky
na stoličke tvojej sestry nerváčky.
Keď si na ňu sadne,
od zlosti odpadne.

Do tieňov jej kvapni vodu
a vymysli ódu
na to, ako sa jej v noci rozmočia,
cesty k víťazstvu sa ešte nekončia!

Do postele je natrús omrvinky
z chleba,
tvár sa, že tam spadli z neba...

Určite máš kopu skvelých nápadov,
no musíš začať s poradou.
Rýchlo sa poraď so svojou mamou,
nech nechodíš s ťažkou hlavou.

Agáta Rizeková a Karolína Kiripolská – Ako žijú ryby v zamrznutom jazere?

Kde bolo tam bolo bolo raz jedno jazero v ktorom bývali ryby. Žili si tam veľmi fajn, až raz nastala zima. Ryby nenávidia zimu. Mysleli si, že je to to najhoršie. No o týždeň to bolo ešte horšie. Keď sa ráno zobudili a chceli vyplávať na povrch bol tam ľad. Ryby po pár dňoch už nemali čo jesť. Začali zamŕzať. No v jeden deň sa zrazu ľad začal roztápať. Voda sa začala ohrievať a zo vzduchu začalo padať jedlo v podobe malých guličiek. V tom sa rozsvietilo a rybičky uvideli veľké postavy. Boli to ľudia. Boli to ich majitelia. Potom zistili že neboli v jazere ale v akváriu. Rybičky boli z toho zmätené. Doteraz si mysleli, že sú v jazere. A vysvetlili si aj to, prečo im bola taká zima. Ich majitelia boli týždeň lyžovať a vypli im ohrievač vody. Ryby boli veľmi šťastné, že nemusia celú zimu byť v studenej vode v jazere a boli radi že sú v teplej vode u niekoho doma.

Lucia Sirotňáková – Ako sa rodí kniha?

Raz malá Anička
do školičky beží,
a tu pred ňou palička
na zemi si leží.

Na paličke húsenica.
„To je krásna prepelica!“
v hlavičke si predstavuje
a aj si to zapisuje.

Anička si ďalej beží
a zrazu na zemi leží,
to sa potkla na kameni,
keď jej motýľ sedel na rameni.

O chvíľu už prezuje sa, pozerá sa,
ako to tu v škole má sa,
keď na ňu z chodby milej školičky
vystrkujú nošteky mačičky.

Hneď si ich zapisuje
do ďalšieho príbehu,
ony sa ale dajú
do veľkého behu.

Dokončila posledný príbeh,
za hodinu zazvonilo,
písala v ňom o rybe,
samo ju to prekvapilo.

Na hodine pracovali,
rozprávočku napísali,
no Anička nelenila,
celú knižku vytvorila.

Peter Smerek – Keď pôjdem na výlet na Mars

Dobrý deň, moje meno je Peťko Smerek.

Od malička mám sen ísť na Mars. Už keď sme sa učili o planétach na základnej škole, tak ma najviac fascinovala planéta Mars. Teraz mám 25 rokov a stále túžim zistiť, či existuje na Marse život, alebo nie, či je tam voda, ba dokonca, či sú tam nejaké budovy atď. Vlastne chcem zistiť a preskúmať všetko, čo sa o tejto planéte doteraz nevie. Mám už vybraných troch kamošov, s ktorými tam pôjdem, sú to naj-naj-naj kamoši: Adam, Vaneska a môj brat Martinko. Ale, ešte vôbec nie sme na tento výlet pripravení! Zatiaľ si len chystáme plán našej vesmírnej rakety. Rozmýšľame tiež, aké bude meno tejto rakety – páči sa nám názov „Alpha“, keďže i náš tím sa prezýva „Alpha Team“. Áááach, zabudol som vás – čitateľov zoznámiť s mojim tímom. Takže názov tímu i mená členov už viete, teraz vám ich ukážem. Toto je Adam – je to dobrý matematik, návrhár, ale hlavne najlepší kamarát. Proste všetci, ktorých vám teraz predstavím sú dobrí vo všetkom čo robia. Ďalej toto je Vaneska, tiež ju prezývame Vanča – je to moja frajerka, je dobrá vyjednávačka. A toto je Maťko – je to môj brat a je najmúdrejší a najbystrejší z celého nášho tímu. Dokáže veľmi rýchlo vypočítať akýkoľvek príklad.

Zabudol som vám povedať, aký je vlastne rok. Uhádnete to? Nebudem vás napínať a poviem vám to – píše sa rok 2552. Dobré, že?! Ale všade zúri vojna. To je zlá správa, že?! A práve preto chceme odletieť na Mars. To je náš jediný únik, naša jediná záchrana. Tam si postavíme všelijaké domy a vybudujeme nové mestá. Ale nemôžeme tam žiť bez vody, to vie snáď každý, no nie?! Tak preto tu musíme ostať ešte aspoň tri roky, kým sa o tej planéte nedozvieme viac.

Zatiaľ máme asi 1 tonu súčiastok na raketu. A viete kde sme ich našli? No predsa na smetisku. To je zvláštne, že? Však mi to neveríte, že vesmírnu raketu môžeme postaviť zo zničených vecí, čo?! Ale ja som opravár, viem zo všetkého zničeného urobiť pekné veci, ktoré potom vyzerajú ako nové.

...Ubehol ďalší rok... Už o tej planéte vieme o trochu viac. A máme postavených asi 5 metrov z rakety. Tiež som doma našiel auto na ovládanie, ktoré vyzerá presne ako autíčko, ktorým sa skúmajú povrchy planét. Tak sme ho vystrelili z malej rakety na Mars. Po troch týždňoch

pozorovania sme sa konečne dozvedeli, že je na Marse voda!! Ale zlá správa je, že naša kamera zachytila čudný zvuk a tiež telo, ktoré zničilo naše prieskumné autíčko. Škoda!

...O rok a pol neskôr...Máme postavených už ďalších 20 metrov našej rakety. A máme tiež už skoro všetko potrebné nabalené. Ale trocha sa bojíme, máme strach z tých čudných zvukov, čo sme cez kameru počuli a tiež z toho zvláštneho tvora, ktorého sme videli. Ozaj, viete koho ešte s nami na Mars berieme? Moje zviera – tigra.

...O pol roka neskôr...Už máme dokončenú celú raketu. Všetko je zbalené. Naozaj sme pripravení? Počkajte opýtam sa svojej posádky: „Máme všetko?“ Nahlas všetci zakričali: „Áno pane, máme všetko!“ O 5 minút štartujeme, takže dovidenia na Marse, priatelia!!!

...O štvrť roka po štarte...Juchúú, už sme tu!! Keď sme sem prišli, tak bol celý Mars zruinovaný, boli tu samé poničené veci. A tiež mŕtvi mimozemšťania. Nenašli sme nikoho živého, iba jedného čudného tvora, ktorý bol však mierumilovný a dobrý. To je ale divné, čo? Tak sme si tam postavili jeden veľký dom, park, bazén atď. Nakoniec sme stretli ďalších mimozemšťanov, s ktorými sme spoločne vybudovali ďalšie budovy a tiež päť obrovských pyramíd po celej planéte Mars. A dosť sme sa s tými mimozemšťanmi skamarátili. Vlastne sme ako jedna veľká rodina, ktorá žije svoj život na planéte Mars, keďže planéta Zem sa zmenila na neobývateľnú planétu. Všetci sa však modlíme a pevne veríme, že raz sa opäť budeme môcť vrátiť na našu predtým takú krásnu planétu Zem a obnoví sa na nej život, ako tomu bolo kedysi.

Samuel Manina a Peter Kozáček – Láska nie je len chémia, pretože...

Profesor chemickej univerzity macher a špecialista, ktorý si dal ťažkú úlohu urobiť lásku ako chemickú kyselinu. Ráno vstal pozrel von oknom ako každý deň. Žil sám. Mama ho opustila, keď mal 5 a tata mu zomrel pri autonehode. Bol majiteľom najväčšej firmy v Chicagu na chemické prostriedky. Umyl si zuby oholil sa a spravil si kávu. Vždy rozmýšľal prečo si ju robí doma sám, keď vo firme ma asi 33 300 zamestnancov. Dal si oblek a zišiel po schodoch k svojmu Lincolnu. Vodič Ralph, mladý 25 ročný chlapík, ktorý balil všetky baby, ktoré videl. Pozdravil a šli spolu do firmy. Vystúpil, zavalili ho hneď pred vchodom papiermi s nevybavenými účtami, nezastavil sa pri nikom a šiel rovno do svojej podzemnej laboratórne na výrobu lásky. Pred vstupom podával asi 3 heslá, aby mu tento projekt nikto nevidel.

V laboratórií všade samé fľašky rôznych tekutín. Celý deň zmiešaval všetko možné, aby to vymyslel. Takto tam býval už veľa rokov, až kým jeden deň vyskočil z laboratórne a skríkol: „Konečne to mám“. Všetci pribehli okolo neho, že čo sa deje. A on vyskočil, že má ten liek, ktorý robil už strašne veľa rokov. Napil sa a začal robiť to, čo nikdy nerobil. Začal všetkých dookola objímať a hneď povýšil tých, ktorých všetkých nenávidel a hneď bežal do všetkých detských domovov a pomohol všetkým, čo mohol, ale zrazu sa to asi „vyplo“ a hneď aj pochopil ako videl všetky deti, že láska nie je iba chémia, ale všetko to je iba v nás všetkých, ktorí sa majú radi a vedia, že láska sa nedá dosiahnuť iba nejakou zelenou vodou, ktorá by mala v nás prebudiť to, čo nájdu všetci ľudia iba v sebe.

Miroslava Jakušová - Viem, že nič neviem

Ulica bola plná ľudí, ale Charotte Maddenová sa i tak cítila prázdno, bez života. Trápili ju dva dlhé roky, na ktoré nedokázala zabudnúť. Bola zahĺbená do spomienok, z ktorých nebolo úniku. Uzavretá do seba každé ráno chodila do práce a tam sa trápila ešte viac. Nikto sa s ňou nechcel rozprávať, lebo vyzerala dosť odstrašujúco, preto prehovorila len málokedy. No dnes prijali nových zamestnancov a medzi nimi bol aj Oliver Plum. Nevedel, kto je Charlotte a snažil sa s ňou zoznámiť, nadviazať rozhovor. Nestačilo mu, že iba prikyvovala, Nič nerozprávala, a tak začal vyzvedať o jej minulosti.

Charlotte už strácala nervy, nechcela viac počúvať otázky, ktoré jej pripomínali onú noc. Oliver vyzvedal stále viac a viac. Charlotte už naozaj nevydržala a všetko zo seba vysypala. On neveril vlastným ušiam. Charlotte prežila ozajstnú hrôzu, ktorú dva roky dusila v sebe. Bola osamelá, bez priateľov. Nikomu to nepovedala, iba jemu. Keď si uvedomila, čo urobila, prinútila ho mlčať. Po tom, ako to „vypustila" zo seba, cítila sa inak, voľnejšie a zároveň nebezpečnejšie. Cítila sa taká nechránená. Po dvoch rokoch mala konečne pocit, že je sama sebou. Oliver neveril, že by taká obyčajná, jemná žena dokázala urobiť niečo také hrôzostrašné. Charlotte sa na neho ani nedokázala pozrieť. Bála sa, ako sa bude tváriť. Všetko mu o sebe prezradila a pritom ho ani nepozná. Čo ak ju udá za tento ohavný skutok?! Rýchlo sa zdvihla a bežala na toaletu, kde si opláchla tvár. Pomaly sa zviezla na zem, ostala sedieť asi pätnásť minút. Oliver zatiaľ rozmýšľal, či bol dobrý nápad takto vyzvedať, alebo sa mal vykašlať na proces zoznamovania. Tak či tak, teraz už nič nezmení. Má sa jej vyhýbať? Báť sa jej? Čo má robiť? Vie niečo, čo sa nikdy nemal dozvedieť. Malo to ostať v jej spomienkach, v krutej minulosti. Bude mlčať, to je isté, ale ak omylom niekomu povie, čo sa dozvedel?! Čo potom? Radšej by si mal dávať pozor, lebo ak niečo vyzradí, môže to byť jeho osudová chyba.

Charlotte sa pomaly a neisto vrátila do svojej kancelárie. Mlčala. Obaja mlčali.

Presne o rok sa Charlotte ponáhľala do práce, zamyslená ako vždy. V mysli sa ocitla presne pred tromi rokmi a pomaly si spomínala na okamih, keď všetko prezradila Oliverovi. Nič sa odvtedy nezmenilo.

Charlotte prechádzala cez rušnú cestu plnú áut a ľudí. Na opačnej strane zašla do malej tmavej uličky. Chodila tadiaľ vždy, lebo to bola skratka smerujúca priamo k jej robote. Pred sebou zbadala dvoch mužov, ktorí sa hádali. Jeden z mužov vytiahol pištoľ a strelil. Nevedel mieriť, lebo guľka sa odrazila od smetného koša a spôsobila rámus. Charlotte sa pomaly otočila, aby sa dozvedela, čo sa stalo. Zrazu si chytila pravý bok. Nedokázala sa nadýchnuť. Zaúpela od bolesti a pomaly klesla na zem. Chlapi, korí si uvedomili, čo spravili, bežali z miesta činu rýchlo preč. Oliver konečne dorazil do práce a bežal do Charlottinej kancelárie. Potreboval od nej pár spisov, ale ona tam nebola. Skúsil jej zavolať, no nik nezdvíhal. Telefonát opakoval každú pol hodinu a keďže stále nebrala, nedalo mu to. Vedel, kde býva, a tak sa rozhodol, že tam zájde. Zvonenie, klopanie, ba ani trieskanie do dverí nepomohlo. Poznal cestu, kadiaľ Charlotte chodievala. Mal šťastie... Nedá sa to nazvať šťastím. Našiel ju. Bledá ako stena ležala na ceste bez života. Zavolal záchranku. Len sucho konštatovali, že je mŕtva. Opísal si telefónne čísla niektorých ľudí, ktorých mala uložených a kontaktoval ich. Pani Maddenová sa rozplakala a poďakovala. Potom sa odviezol do márnice, kde sa stretol s jej mamou. Ešte raz sa mu poďakovala, neskôr už iba plakala. Oliver sa zobral domov, kde sa snažil zaspať, ale stále videl mŕtve telo svojej nadriadenej. Sadol si za stôl a začal písať. Písať list pre mŕtvu Charlotte.

Už na druhý deň dostal smútočné oznámenie. O dva dni neskôr si podával ruku s celou rodinou Maddenovcov a dookola opakoval: „Úprimnú sústrasť." Mladé telo Charlotte Maddenovej bolo odeté do krásnych čiernych šiat. V ruke držala Charlotte ruženec a malú modlitebnú knižočku. Vôbec nepôsobila mŕtvo, skôr pripomínala pokojnú spiacu mladú dámu. Bola nádherná. Truhla sa s rachotom dotkla tmavej zeme. Ľudia po jednom pristupovali k čiernej jame a hádzali do nej hrudy zeme. Keď pristúpil Oliver, zohol sa, aby zdvihol kus blata a zároveň si z vrecka vytiahol list. Nikto tomu nevenoval veľkú pozornosť. List bol vložený do krásnej bielej obálky, no ukrýval veľké temné tajomstvo. Iba odosielateľ vedel, čo je tam napísané. Možno to vedel aj príjemca, ale to nebolo isté... Keď Oliver Plum prišiel domov, sadol si opäť za pracovný stôl a zo šuplíka vytiahol kópiu listu, ktorý doobeda hodil do zeme, začal čítať:

„Mŕtva Charlotte, posledné tri roky museli byť pre teba veľmi ťažké. Keď si sa onú noc nepremohla a zabila si človeka, ktorý pre teba veľa znamenal, muselo to byť náročné. Verím, že to nebolo naschvál. Samozrejme, nebolo. Aj doktor ti povedal, že máš chorobu, ktorá sa nedá liečiť. Veľa ľudí malo vidiny, napríklad pri horúčke alebo pri otrave, ale ty... Nie si na vine! Uvedomujem

si, že nemôžem nič posudzovať, lebo neviem, aké obrazy si mala v hlave vtedy, keď si to urobila. Viem, že toto nikdy nepochopím, nikdy neprecítim. Čo o tom viem? Nič. Viem, že nič o tom neviem.

Nikomu som nevyzradil tajomstvo, napísal som ho až teraz na papier. Odpusť, ale musel som to zo seba dostať!

Stále ťa vidím mŕtvu v tmavej uličke ležiacu v kaluži krvi. Keď som ťa tam zbadal, v hlave sa mi vynorilo množstvo otázok. Kto to bol? Prečo si nechodila inou cestou? Keď si mi pred rokom vykričala, čo sa stalo, bál som sa ťa. Mal som strach, že zabiješ aj mňa. Ale až neskôr som prišiel na to, že by si to nespravila. Dúfam, že sa na druhej strane stretneme a o všetkom sa porozprávame,

ZATIAĽ ZBOHOM!

Ten, čo vie toho dosť!

XXX“

Oliver rýchlo zapálil oheň v krbe a list spálil. Všetko mohlo byť ako za starých čias, ale nebolo!

Patrícia Hladká - Keď pôjdem na výlet na Mars...

Keď pôjdem na výlet na Mars
budem mi na nič kompas.
Budem potrebovať slovník,
aby ma nezaskočil žiadny ufónik.
Keď na mňa bude hovoriť cudzím jazykom
a ja nebudem mat šajnu o čom
Poviem mu : Do you speak english ?
A on mi nebude rozumieť nič
Tak sa ho opýtam : Parle vu france ?
A super si pokecáme
Keď odtiaľ poletím na Zem
nechám mu túto báseň,
aby aj on sníval svoj sen,
že sa raz dostane na našu Zem.

Hodnotiaca porota

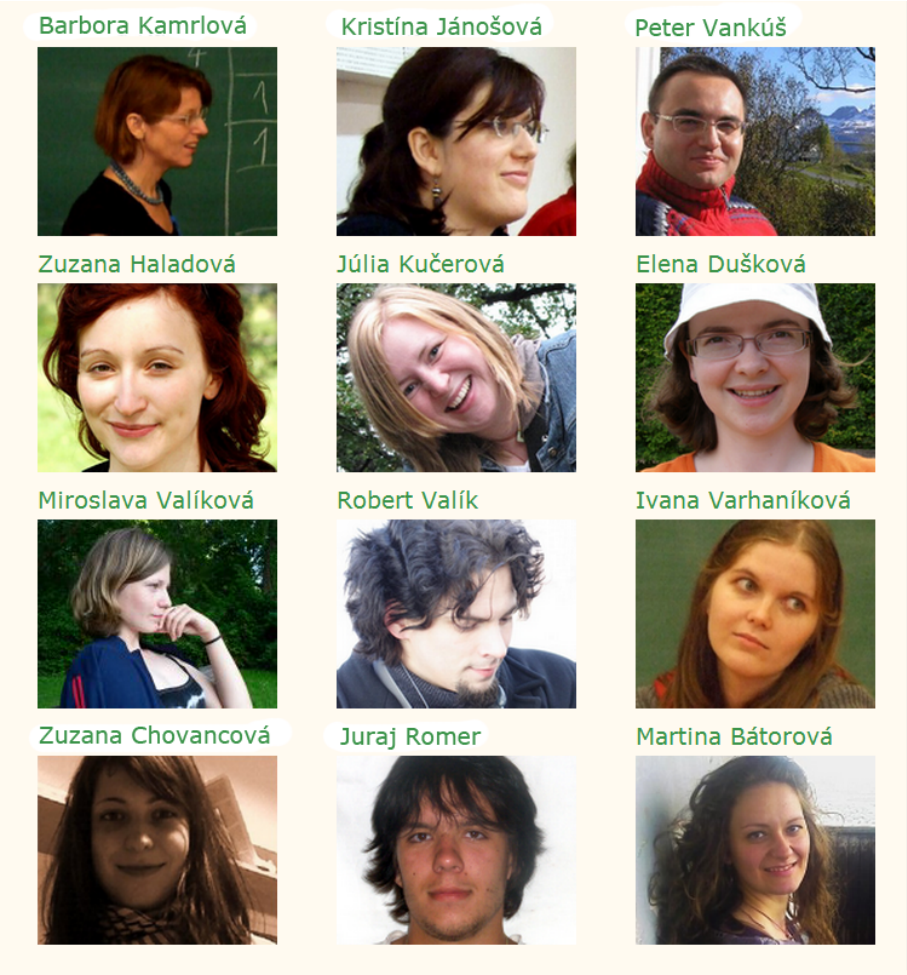

Virtuálna realita bez hraníc 2013